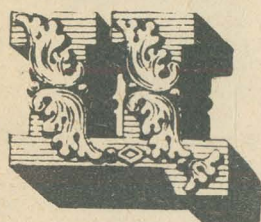

1981

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№17 (1107)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРШИЙ ДЗВІНОК

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА та Ю. КОСОБУКІНА

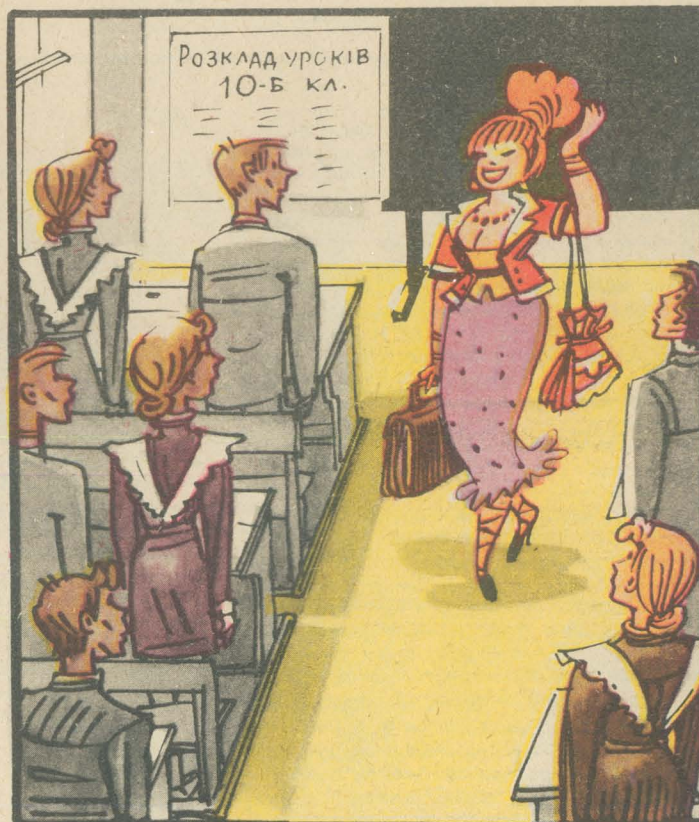
Далеко не перший!

— Ти чого запізнився?
— Татова машина на ремонт стала.

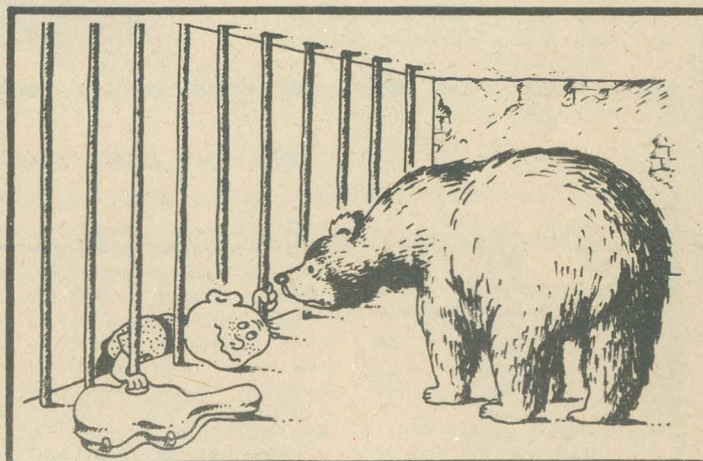
— Забудьте про двійки і трійки!
Пам'ятайте, що наша школа бореться за першість у районі.

— Ну, чого встали? Сідайте, я ваша
нова однокласниця.

— Піді спитай у діда, як розв'язати цю
задачку! Він мені її розв'язував, ще коли
я сам учився в третьому класі.

— Наступи мені на вухо, ведмедику.
Я не хочу ходити до музичної школи.

— Тут кожен рік тягнеш, тягнеш ріпку, а внучка те й робить, що додому в місто забирає.

ПЕРЧАНСЬКЕ ІНТЕРВ'Ю

ЛИПНЯЗЬКИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ

З Кіровоградщини надійшло повідомлення: унікального успіху добилися в грудні муляри бригади П. І. Євкі з Добровеличківської пересувної механізованої колони тресту «Кіровоградмашвазбуд», яка споруджує Липнязький цукровий завод. П'ятнадцять міцних чоловіків уклали за місяць майже двадцять квадратних метрів перегородок — приблизно по три цеглини на брата. У січні бригада поліпшила свій же результат: протягом місяця робітники навіть кельми до рук не брали. Проте й цей рекорд проіснував недовго. Члени бригади бетонувальників тов. Білогорова просиділи без роботи цілі три місяці.

Ми звернулися до керуючого трестом В. С. Бабіна з проханням прокоментувати це повідомлення.

— Справді, — сказав Василь Савич, — темпи робіт на спорудженні цукрозаводу сторонню людину можуть здивувати і навіть обурити. Але річ у тім, що в Липнязці триває цікавий, як на мене, експеримент, усі виробничі підрозділи працюють в заданому нами темпі.

— А в чому суть експерименту?

— Усі ми знаємо, що таке передовий досвід: кожна газета вважає своїм святом обов'язком його поширювати. Про нього ми чуємо на всіх нарадах. Коротше кажучи, якнайдетальніше довідатися, як треба працювати, неважко. А от як не треба, ми можемо лише припускати, бо точних рецептів нема. Створивши оптимально нікудишні умови на липнязькому об'єкті, ми плануємо

одержати багатющий матеріал для висновків і узагальнень.

— Кілька слів про сам об'єкт...

— Будь ласка. Його кошторисна вартість — близько десяти мільйонів карбованців. Взялися ми за нього позаминулого літа, мусимо здати у 1983 році. Завод області потрібен до зарізу. Ми поставили собі за мету точно встановити, як впливають на хід будівництва:

а) відсутність елементарної турботи про побут та відпочинок робітників;

б) незадовільна організація робіт.

Для цього, зокрема, минулої осені було розроблено детальні заходи підготовки до роботи в зимових умовах. Практично жодного з них ми, звичайно, не виконали. Приміром, не здали котельню, не закінчили тепломережу, водопровід. Ви, очевидно, здогадалися: раз нема котельні, то нема й тепла, а нема тепла — нічим опалювати побутове містечко, їдальню тощо. Тепло потрібне і для нормальної роботи розчинно-бетонного вузла. Нема нор-

мальної роботи — нема розчину. Нема розчину — нема роботи.

Далі. Раніше ми припускали, що роботи не буде також і без будівельних матеріалів та конструкцій. Тепер ми це знаємо точно. Завезли на станцію Помічну (недалечко від будови) достатню кількість матеріалів, а на об'єкт своєчасно не доставили. Ефект, скажу я вам, разючий. Суцільні простої. Бригади місяцями не вилазили з вагончиків. Позаторік із двох мільйонів ста дев'яноста п'яти тисяч карбованців ми осилили менш як півтора мільйона, торік з п'яти мільйонів — три, в цьому році з шестисот тисяч, виділених на перші два місяці, освоєно лише половину.

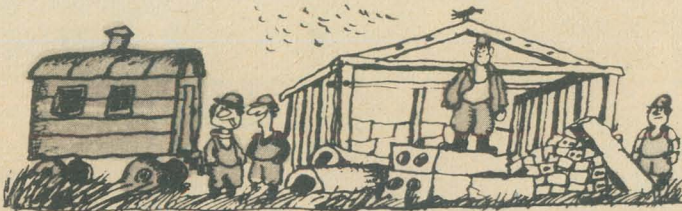
— Як довго триватиме експеримент?

— Це все залежить від Міністерства будівництва підприємств важкої промисловості УРСР. Вирішить воно, що ми нагромадили достатній антидосвід, — поставимо крапку.

— Хто, на вашу думку, найбільше постарався, щоб результати були такими разючими?

— Насамперед, начальник Добровеличківської пересувної механізованої колони Едуард Іванович Валюкас та головний інженер Валерій Григорович Стрельников. Їх треба відзначити в першу чергу. Багато постарався мій бойовий заступник Михайло Омелянович Андрейко. Ну, і я, звичайно, був у курсі.

Інтерв'ю взяв
В. БОНДАРЕНКО.

ХТО КОГО ПЕРЕМОВЧИТЬ!

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). «Хто кого перемовчить!» — так називається конкурс, який оголосили зв'язківці міста Мала Виска. Для переможця встановлено спеціальну грошову премію. Вона стягується з миру по нитці: у вуличні таксофони довірливі громадяни вкидають по дві копійки, знімають трубку, набирають номер, а звідти — ні гу-гу! Суму з телефоністів буде вручено тому, кому вдасться хоча б із кількох автоматів міста додзвонитися до керівників Маловисківського районного вузла зв'язку.

МОДЕРНІЗОВАНІ ДІЖКИ

став виготовляти тарний завод Полтавської облспоживспілки. Як пояснили кореспондентові ТАП споживачі продукції підприємства, удосконалення полягає в тому, що їх, по-перше, тепер майструють на око, без дотримання будь-яких стандартів; по-друге, через щілини в стінках витікає все, що знаходиться всередині; а по-третє, завдяки неякісним обручам діжки розкриваються в найнесподіваніший момент, що, у свою чергу, викликає у спостерігачів цього видовиська неабиякий вибух емоцій на адресу бондарів-халтурників.

ЗНАВЦІ ТЕХНІКИ

БЕРДИЧІВ ЖИТОМИРСЬКОЇ області. (Кор. ТАП). Навіть діти дворічного віку, які мешкають у будинку № 19, що по вулиці Свердлова, можуть відрізнити одну марку автомобіля від іншої.

«Річ у тому, — пояснили кореспондентові ТАП їхні батьки, — що у нашому будинку знаходиться їдальня, і до двору, зрозуміло, заїжджає багато автомашин із продуктами. Але це півбіди. Біда настає тоді, коли у дворі ставлять авто водії, котрі обідають у цій їдальні. Одне слово, часто він перетворюється на автостоянку. От і змушені наші діти вештатися між машинами».

Від людей, які всюди шукають вигоду, навіть пейзаж не застрахований.

Отож одного весняного ранку цього року жителі міста Пирятин, що на Полтавщині, йдучи на роботу, зупинилися, безмежно здивовані: біля житлового будинку телефонно-телеграфної станції зник шматок пейзажу! Ще вчора тут вабили око молоді яблунки, грушки, вишні, а сьогодні їх наче корова язиком злизала!

— Що це? — перелякано кинулись ті, що нічого ще не знали.

— Лебедев приїздив, — лаконічно відповіли ті, що вже все знали.

— А-а... — розуміюче мовили ті, що нічого не знали, та тепер узнали.

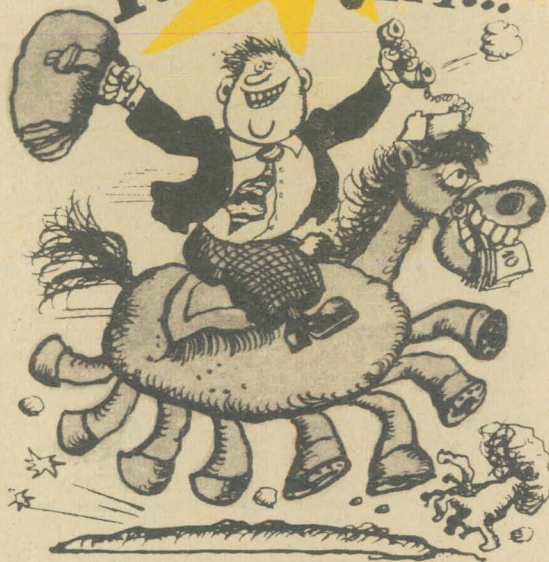
Володимир Олексійович Лебедев, колишній начальник телефонно-телеграфної станції, з перших днів роботи в Пирятині виявив блискучі організаційські здібності. Правда, спрямовані вони були в основному на «щось дістати». Якщо йому говорили, що для станції потрібно 200 метрів дефіцитного кабелю, він викликав довірену особу і казав:

— Бери п'ять телефонних апаратів і паняй до Івана Івановича. Віддає апарати і візьмеш у нього 20 метрів килимної доріжки. Ця доріжка стане стежкою до Петра Петровича. У нього — 50 кеґе оліфи... У цього — 100 квадратних метрів перфоплитки... У позачого десять кубометрів деревини... І аж у позатого — кабель. Дій!

«Штаб», до якого увійшли довірені особи — завскладом М. М. Шипко, старший бухгалтер П. К. Шеремета та інші, діяв безвідмовно. Спиряючись на нього, Лебедев обминав закони та правила із спритністю досвідченого екілібриста. Для прокручування різних афер потрібні були гроші готівкою — і вони, в порушення фінансових правил, притримувались у касі. Пізніше ревизія встановила, що тільки за один місяць це правило порушувалося дванадцять разів — замість лімітних 200 карбованців у касі постійно крутілося від однієї до 12 тисяч! Ці гроші видавалися «під звіт» довіреним особам, які потім замилювали очі бухгалтерії якимись підозрілими чеками за начебто куплені товари; а товари для чогось перепродувалися, на щось вимінювалися, внаслідок чого ТТС усе більше перетворювалася на якусь міняльно-торговельну контору.

Ось, наприклад, з'явився Лебедев у дирекції будівництва підприємств зв'язку і урочисто подав лист Міністерства зв'язку УРСР, за яким йому дозволялось одержати один комплект обладнання «ТЕМП-40» вартістю 1145 крб. Це такий сучасний селектор, по якому начальник може одночасно давати чортів сорока своїм підлеглим. Та Лебедев переконав дирекцію, що йому потрібно одночасно милити шию не менш як 120 підлеглим і одержав таки три комплекти. Два «Темпи» він у темпі

Для восьминової КОБИЛИ...

перепродав чернігівському тресту «Облпостачзбутпром» та Прилуцькій фабриці головних уборів. Зараз можна тільки гадати, чим віддячили ці підприємства спритному начальнику-постачальнику...

Сам він також не залишав потрібних йому людей без матеріальної подяки. Робилося це за подвійною бухгалтерією. Так, за перевантаження і перевезення 65,5 тонни цементу автотранспортній конторі № 2 згідно з угодою ТТС переказує 52 крб. 50 коп., і одночасно за ту ж саму роботу водієві І. Богуну виплачується готівкою 65 крб. За риття котловану, вантаження ґрунту будівельному управлінню № 26 — 19 крб. 40 коп.; за те ж саме екскаваторнику В. Маслянику готівкою — 110 крб... Так і згадується відомий випадок з ковалем, який настільки захрипів у приписках, що нашкрібав у наряді: «Оплатити підковування кобили по одному крб. за ногу — разом 6 крб.» Мабуть, якби ковалем був товариш

Лебедев, він «підковував» би вісім ніг кожній кобилі!

Винаходились нечувані і небачені у фінансовому світі премії для заохочування: за активну участь у підготовці до свят, за гру у духовому оркестрі і навіть за... донорство. Проводилось і речове стимулювання: списувались облицювальна плитка — як побита, лінолеум — як розтрісканий, килимна доріжка — як вичовгана, і все це «човгало» до улюбленців Лебедева.

Ось на такій буденній рядовій операції начальник ТТС і погорів. «Спаливши» 65 метрів доріжки і склавши про це фіктивний акт, начальник почав, як та сорока-білобока, наділяти діток-підлеглих: ти мені до серця — ось тобі п'ять метрів, а ти мені ще більш до серця — ось тобі десять! Отож п'ятиметрові улюбленці чорно позаздрили десятиметровим і написали «куди треба».

З Міністерства зв'язку УРСР прибули ревізори і десять днів розгрібали стоси паперів, де брехня лежала на брехні. Внаслідок чого народився безпрецедентний акт: «За даними бухгалтерії, придбано 200 кв.м. перфоплитки, витрачено за документами 255,9 кв. м., у наявності на складі — 98,3 кв. м. Визначити, звідки взялося ще 154,2 кв. м. перфоплитки, за бухгалтерськими документами неможливо...». «...Надійшло 105 телефонних апаратів, фактично видано зі складу 130 апаратів, залишилося 16. Звідки взявся 41 апарат, встановити неможливо...» І, склавши цей безпорадний акт, ревізори т.т. Маринчук і Захарчук із великим сумом подалися геть.

Громи й блискавки вибухнули над Пирятинською ТТС у вигляді грізного наказу з міністерства! Зокрема, там говорилося, що начальникові В. О. Лебедеву та старшому бухгалтерові П. К. Шереметі оголошено сувору догану, їх позбавлено премій до кінця року і попереджено, що у випадку повторення подібних порушень вони будуть увільнені з посад.

І справді, через деякий час Лебедева увільнили, але... у зв'язку з переводом на іншу роботу. Спочатку для годиться ухнули його на посаду не дуже керівну, а потім ахнули — головним інженером Обухівського райвузла зв'язку на Київщині!

І знову на коні товариш Лебедев. Та образи, на пирятинських зв'язківців, які так віддячили йому за батьківське піклування, не забув. І напередодні остаточного переселення з житлового будинку ТТС приїхав на вантажній машині й повисмикував дерева та кущі, що прикрашали будинок.

— А ви тут милуйтеся ямами! — кинув на прощання.

Свого особистого шматка пейзажу цей нікому не віддасть...

Євг. НАУМОВ.

Дуже шанував виконроб Ірпінського ремонтно-будівельного управління Семенюк В. М. крилаті вирази. «Не хлібом единым...» — часто казав підлеглим, а про себе додавав: «...а й грошима. І щоб сума кругленька!» Але де ж її, ту суму, взяти? От і додумався він в обхід закону оформити на роботу В. М. Бреженко з тим, щоб половину

зарплати забирати собі. А начальник управління Сиденков оком не кліпнув — одразу погодився. Бо таке безладдя панувало в його господарстві, що він сам до пуття вже не знав, що і де у нього діється. А щоб відрізнити законні справи від незакон-

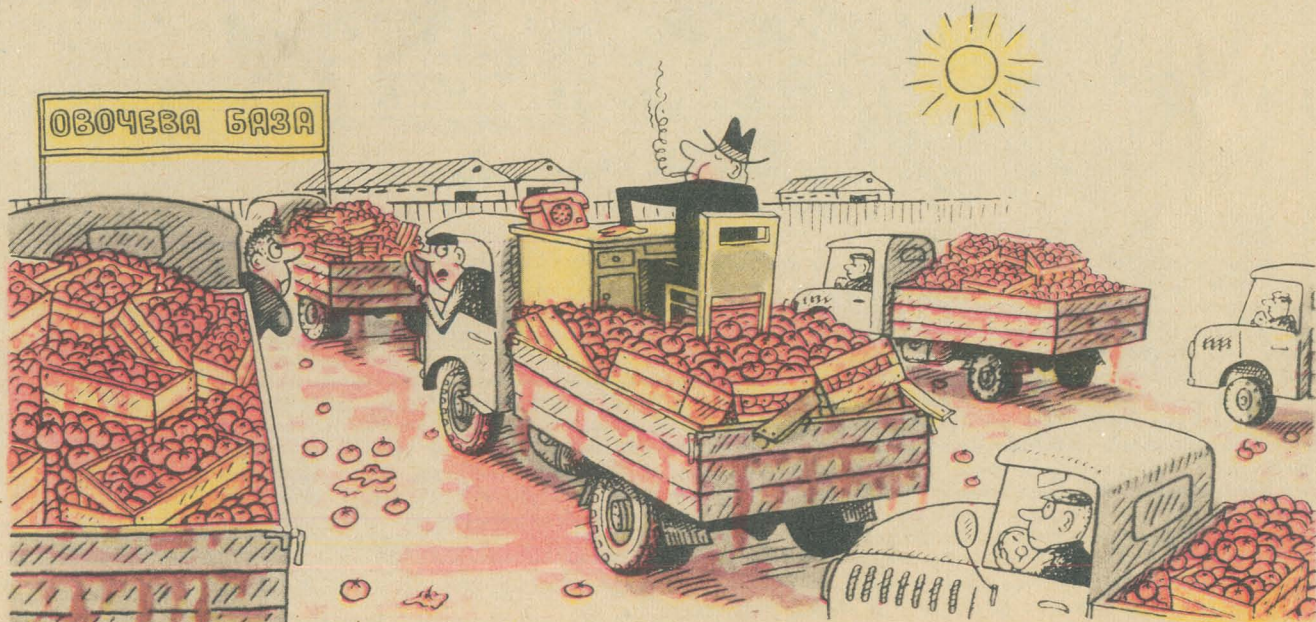
них, годі було й думати. От і Семенюку потурає.

Про порядки в управлінні написали до редакції робітники.

Як повідомив секретар Київського обкому Компартії України тов. Соколов, за це та ряд інших порушень

начальника Ірпінського РБУ Сиденкова з роботи звільнено. Семенюк привласнені гроші повернув до каси управління. Проти нього було порушено кримінальну справу. Але на прохання загальних зборів управління, де обстановка нині оздоровлюється, його передано на поруки та перевиховання колективу.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А в мене приїмуть. Я разом з Петром Івановичем приїхав.

Якісь складні, незрозумілі стосунки склалися у чернівецькій адміністрації із «зеленим другом». З одного боку наче й друг, а з іншого... Як у російській приказці: «Дружба — дружбой, а табачок — врозь». Та коли б лише тим «врозь» усе й обмежилось, «зелений друг» зітхнув би спокійно; а варто нагадати, що коли «зелений друг» зітхає з полегшенням, кожне таке зітхання дарує містові кубометри і кубометри кисню високої кондиції.

«Зелений друг» у Чернівцях зітхає часто, але без полегшення. Кілька років тому комусь із батьків цього славного міста здалося, що сріблясті ялини біля міського театру вигналися занадто високі.

Дерево воно і є дерево, росте собі і росте, ні з ким темпів росту не погоджуючи. А даремно. Даремно сріблясті ялини свого росту не погодили з чернівецькою адміністрацією. Їх взяли і викопали.

Скільки листів із цього приводу написано було обуреними мешканцями Чернівців, — і не злічити! Чимало тих листів отримав і «Перець». Ну, нічого. Замість «занадто» високих ялин насадили маленьких, хай собі поки ростуть і не мозолять своїм дитячим росточком адміністративне око.

На самих лише отих ялинах, зрозуміло, світ клином у Чернівцях не зійшовся, вистачає в цьому зеленому місті інших дерев. Є, зокрема, кілька парків. Взяти хоча б парк ім. М. І. Калініна — тінистий, затишний, красивий. Такий тінистий, такий затишний, такий красивий, що в Чернівцях він офіційно називається пам'ятником.

Звучить? Ще й як звучить, в інших містах просто собі парки і сквери, а в Чернівцях не просто колективні дерева, а — пам'ятник. Що документально стверджується. А що написано пером... Самі розумієте. Пером написано рішення облвиконкому від 30 травня 1979 року, згідно з яким цей парк оголошується пам'ятником садово-паркового мистецтва міста.

Написати рішення не штука. Папір, хоч він і робиться з того ж таки дерева, — річ витривала. Чого не скажеш про самі дерева.

Правда, в цьому «пам'ятнику» рос-

туть такі витривалі дерева порівняно з іншими містами. Терплячі там ростуть дерева. Якось по телевізору передавали дитячу казочку про сосну, котра росла у дворі і образилась на людей за те, що вони забивали в неї цвяхи, прив'язували мотузки з білізною і т. д., і т. п. Ображена сосна одного чудового дня пішла з двору у ліс і потягла за собою мотузку з білізною. Так у казці чого не трапляється!

Життєві реалії річ складніша і не така поетична.

ПАМ'ЯТНИК ТО ПАМ'ЯТНИК!

Ростуть на території «пам'ятника» рідкісні породи дерев. Тут і тюльпанове дерево, тут і залізне дерево, тут і тополі сріблясті, тут і червоний дуб, тут і червонолистий бук, тут і інші ботанічні дива. Так от, вони не просто ростуть. Майже кожне з них виконує якусь функціональне навантаження. У Чернівцях не чекають милостей від природи, але і не дуже милують її.

Цивілізація є цивілізація, і парки, особливо «пам'ятник», електрифіковано. Цю проблему у Чернівцях розв'язано, як гордіїв вузол розрубано, — просто і економічно. В рідкісні породи дерев угвинчені гаки з фарфоровими чашками ізоляторів, а відтак натягнуто проводку. Де гілка заважає — геть її до бісової мами, одпиляємо, і край. Яка економія на залізобетонних стовпах, яка раціоналізація, яке зворушливе «відкриття» прихованих резервів! Маленький райцентр якось може спосудитися на залізобетонні стовпи, а велике обласне місто Чернівці «не має звідки»

і всаджує залізні гаки в цінні породи дерев, аж соком спливають ті дерева.

Заступник голови міськвиконкому Хардіна Валентина Олексіївна справді скаржиться, що «немає звідки», немає коштів, але техдокументацію вже замовили, а поки проводи тримаються не на залізобетонних стовпах, як їм і належить триматися, а на бідних деревах. А як дерева повсихають до решти, знайдеться «звідки»? Чи люди в парку очима світлтимуть? Власне, на той час проблема може розв'язатися сама собою: не буде дерев, не буде парку, нічого там вештатись вечорами, не обов'язково той плац, де колись був парк-«пам'ятник», електрифікувати.

Інженер паркового зеленого господарства Марія Василівна Мінчуна, як і належить інженерові, підводить під оце все неподобство інженерно-технічну базу:

— Іншого виходу немає. А що сухі гілки на високих деревах не обрізаємо, так дерева ж он які, як туди вилізеш? Вишки у нас відповідної немає, от і...

Маріє Іванівно, в інших містах у таких випадках запрошують пожежників, і вони, наставивши свої довжелецькі драбини, залюбки, на громадських засадах, сплюють суху гілку на будь-якій висоті!

Не всі дерева у чернівецьких парках несуть проводку, у деяких завдання скромніше. На них висять капітальні застороги «По газонах не ходити», прибиті цвяхами затовшки з костиль, яким присобачують рейку до шпалі.

Звичайно, «пам'ятник» — мусить бути пам'ятником. Отож у майбутньому (на бронзу чи там мармур, віримо, «не буде звідки») залізобетонні стовпи на місці кожного дерева поставити доведеться. Угорі стовпи нестимуть проводку, а внизу, на рівні людського зросту — табличка: «Тут колись росло дерево таке-то...». Вказати породу дерева, можна, навіть латиною. Щоб наступні покоління не плутали стовпи, щоб знали, що на місці цього стовпа ріс не червоний дуб, як помилково вважалося, а срібляста тополя. Для різноманітності стовпи можна пофарбувати у різні кольори.

Г. ЛОЗУН.

ЩОБ НЕ БУЛО ОБРАЖЕНИХ

(Репортаж про виїзне засідання Клубу губителів природи, яке відбулося на Харківщині)

— Сьогодні ми зібралися на чергове засідання, щоб розглянути ряд заяв. Тому прошу активно висловлюватися, — головуючий окинув оком берег, вкритий плямами нафтопродуктів, на якому поважно сиділи члени Клубу губителів природи. Близьче до очерету, де жалібно кумкало кілька жаб, розташувалися ті, хто тільки подав заяву про вступ.

— Ми досягли неабияких успіхів, — узяв слово представник секції водозабруднювачів. — Якщо бракон'єри рибу десятками, сотнями знищують, то дехто неочищеними водами перевертає її догори животами масово. І в більшості випадків відчуває себе майже безкарним. Усі, напевне, пам'ятають дні, коли у Сіверському Дінці, поблизу Чугуєва, гинула від забруднених нафтопродуктами стічних вод ДРЕС-2 уся підводна живність. А скоїлося те через

безвідповідальність головного інженера Г. А. Дорохіна, начальника котло-турбінного цеху О. Г. Щербака, заступника начальника дільниці А. І. Беляєва. Масло станції охолоджується водою. І внаслідок того, що масляні трубки негерметичні, нафтопродукти разом з водою бурхливим потоком текли в річку. Харківська обласна рибінспекція оштрафувала названих осіб по 50 карбованців кожного, але я сподіваюся, невдовзі подібне повториться. Для таких сподівань є підстави, позаяк той же А. І. Беляєв тримається мужньо і категорично не хоче визнавати себе винним.

— Я проти. Рішуче проти! — підвівся представник Вовчанського комбінату комунальних підприємств. — Ця трійка має поки що малі заслуги, хай вдосконалюються на ниві природогубства. У мене

є солідніші кандидатури. Наші водії М. П. Кухаренко, І. М. Шилухін, Ю. І. Юрченко, С. М. Підлужний, завдяки річці Вовчій, удвічі скоротили рейси, вивозячи відходи виробництва з вигрібної ями не в спеціально відведені місця, а прямісінько в річку...

Останні слова потонули в гучних оплесках.

— Усе це добре, — схвально закивав головою наступний губитель. — Але ми порадилися і вирішили — мантию з риб'ячої луски, жабуриння та водоростей вручити лише інженерові Куп'янського цукрозаводу І. І. Олійнику. Це підприємство наладдило собі водозабір з Осколу, не встановивши елементарної огорожі, щоб мальок у труби не попадав. Тому з кожним днем рідшає і рідшає населення річки. Штраф — п'ятнадцять карбованців, — накладений на цього відповідального працівника, навіть з великою натяжкою не компенсує риб'ячих втрат.

— То кого приймати до Клубу губителів природи, а кого не приймати? — нарешті підвівся головуючий. На хвилину запала глибока тиша.

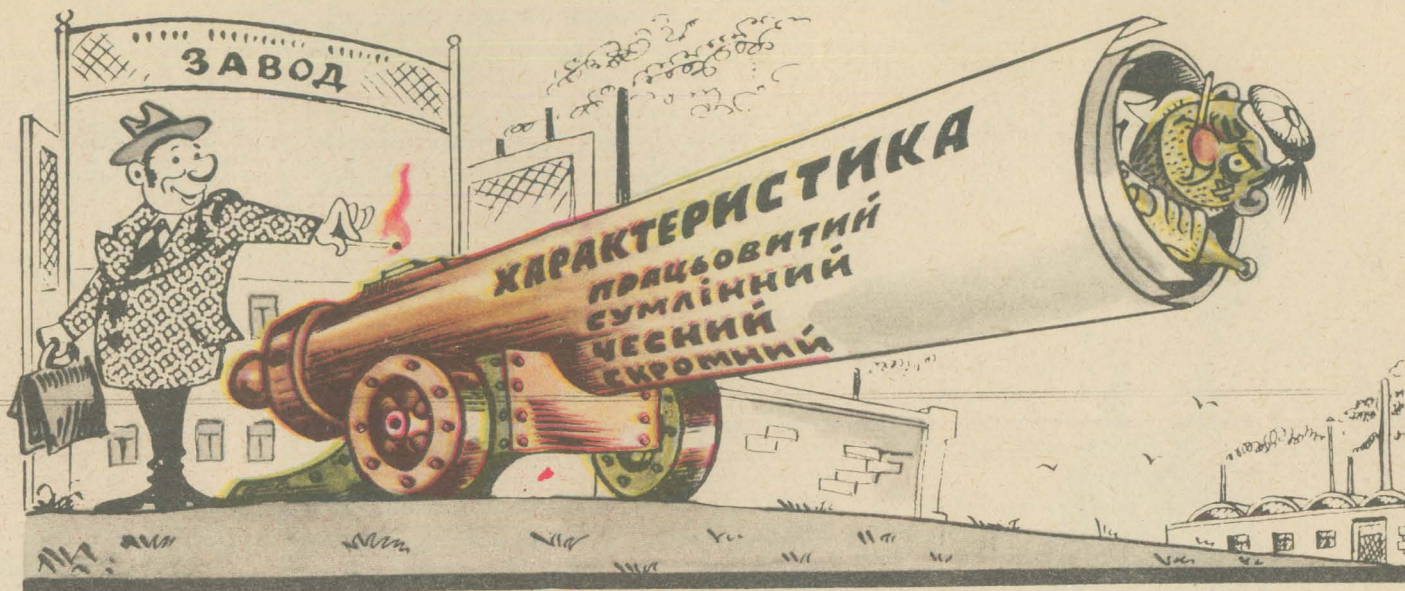
Її порушив голос із заднього ряду:

— Щоб не було ображених, пропоную до нашого Клубу прийняти усіх згаданих товаришів. Вони достойні цього.

Присутні полегшено зітхнули і дружно проголосували «за».

В. СУБОТА.

Харківська область.

Без слів.

Юрій ШАНІН

ПЕРШОКУРСНИК

Слово «першокурсник» — синонім поняття «найщасливіша молода людина на Землі». А можливо — і у Всесвіті. Ця істина аж ніяк не тьмяніє від того, що таких «найщасливіших» у нашій країні щороку — добряча сотня тисяч. Скоріше навпаки: чим більше щастя, тим вагомішим воно стає!

А як же не бути щасливим, коли після подвійних екзаменаційних хвилювань та баталій (спочатку — на атестат зрілості, а потім — ще й вступних) конче знесилений абітурієнт отримує по пошті такого чарівного листа:

«Дорогий тов. Кенгуренко К. К.!

Деканат і громадські організації... факультету з почуттям великого задоволення прийняли рішення приймальної комісії про зарахування Вас до нашої вузівської сім'ї. Вітаємо й бажаємо успіхів на студентській ниві!

Питання про надання гуртожитку розглядатиметься після Вашого прибуття. Посвята в студенти відбудеться 31 серпня 1981 року о 10 годині.

Ваш декан».

Та, звичайно, ще більше радіють батьки, які, заздалегідь хапаючись за серце і профілактично ковтаючи відповідні таблетки, пробиваються до стенду зі списками зарахованих і (о чудова мить!) знаходять там прізвище! ім'я! та по батькові! свого дорогоцінного нащадка!!!

А для новоспеченого першокурсника у ці незабутні дні все — найперше: перша в житті лекція, перша зустріч із справжнім професором, перший пиріжок в студентській їдальні, перше знайомство з деканом...

Найсудовіша проза вузівського життя здається першокурсникові витонченою поезією. І навіть першу двійку деякі новопосвячені сприймають мінімум як че-вірку. Але в цій сумнівній ситуації рекомендується негайно спускатися з неба на грішну землю і якнайенергійніше вживати рятувальних заходів.

І коли вже бути відвертим до кінця, — викладачі теж не без хвилювання чекають першого вересня. Адже завжди цікаво: кого ж цього року пошле тобі доля (в особі приймальної комісії)? Бо для справжнього педагога щорічна зустріч з першокурсниками — також велике свято. Свято, значнішим і радіснішим за яке у вузі буває, мабуть, лише випускний вечір. Та й то — не завжди.

СТІННІВКА

Перш за все, кожна стіннівка — явище унікальне. Бо тираж її — лише 1 (один) примірник.

Вже саме слово «стіннівка» свідчить: така газета має висіти на стінці. А те, що від декотрих читачів заклики й повідомлення стінної преси відскакують, наче від стінки горох, — то вже зовсім інше, окреме питання...

Бажано, звичайно, щоб вузівська газета відбивала бурхливе життя академгруп, курсів, факультетів, розповідала про студентів і тих, хто їх навчає. Бо інакше — навіщо її випускати?!

Та деякі лінькуваті редактори, наївно вважаючи, що очолюваний ними друкований орган — єдине в світі джерело інформації для студентів, ретельно переписують туди передовиці з міських, республіканських та всесоюзних газет. Особливо — до святкових дат (від 23 лютого до Дня хіміка включно)! А потім дивуються і навіть ображаються, коли

широкі студентсько-читацькі маси не бажають захоплено юрмитися біля такої «стіннівки».

Інші розглядають стінну пресу лише як елемент декоративного оформлення факультетських коридорів. І тому на яскравий заголовок і тематичний плакат відводять принаймні дві третини всієї корисної площі. А щоб заповнити останню третину — вистачає двох чи трьох анемічних дописів...

Треті, тяжіючи до максимального скорочення штатів, поєднують у своїй особі і редактора, і коректора, і художника, і фотокара, і автора всіх матеріалів одночасно. Подібна «централізація влади» призводить до того, що редактор часто-густо стає ще і єдиним читачем своєї стіннівки.

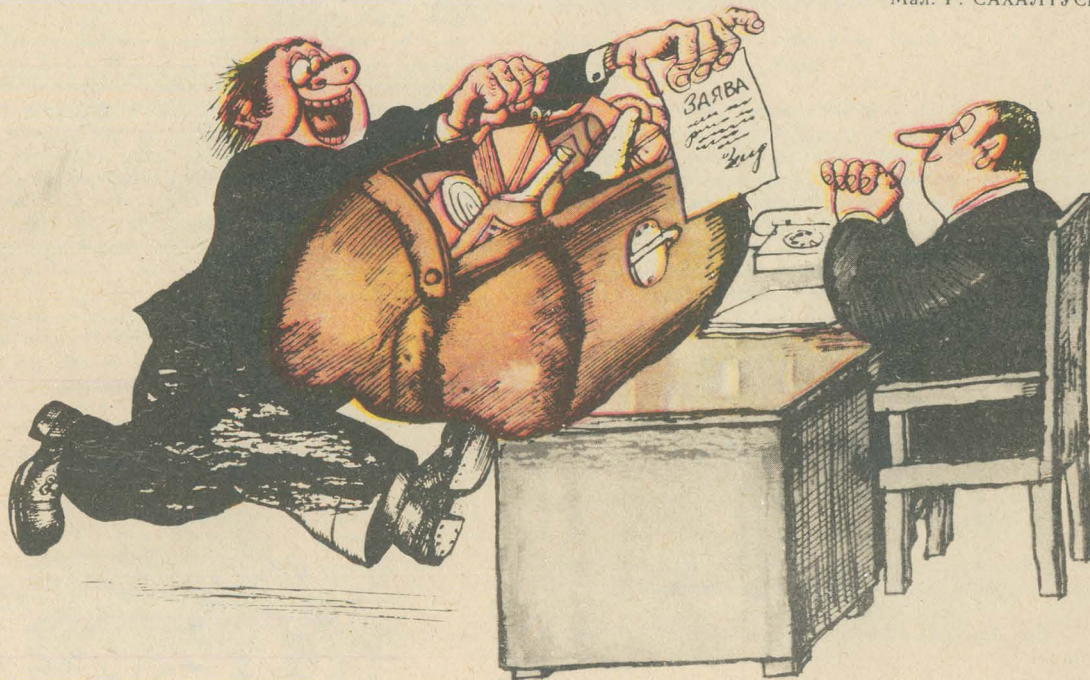
Четверті випускають газету лише до свят. Хоча, як відомо, студентське життя між святами не тільки не замирає, а навпаки — найбільше вирує.

П'яті... Втім, досить! А чому б нам тепер не згадати про нормальні стіннівки, де ви знайдете і комсомольську хроніку, і репортаж з педагогічної практики, і добірку віршів вашої гарненької співкурсниці, інтерв'ю з деканом під час екзаменаційної сесії та нарис про найкращого комсорга, фейлетон та інформацію, інформацію, інформацію... Не кажучи вже про пародії, студентський гумор і карикатури!

Головна ознака такої стіннівки: не лише студенти, але й педагоги залюбки стають у чергу, щоб прочитати свіжий номер своєї (так, своєї!) газети. І з нетерпінням чекають наступного!

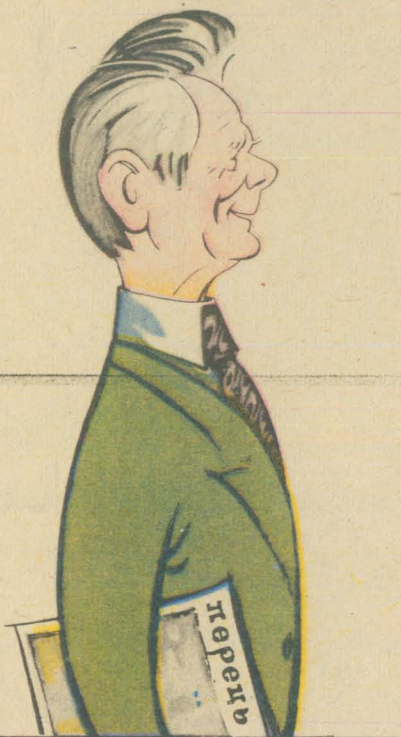
Сподіваюсь, мій читачу, що ти не лише бачив подібні стіннівки, але й сам належав до їхньої відданої та самовідданої автури.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А це невеличкий додаток до цього папірця.

Вітаємо ювіляра!

Одного з перших редакторів «Перця»
Луку Хомича ПАЛІМАРЧУКА
з його 75-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ДВІ УСМІШКИ

КАРДИНАЛЬНІ ЗМІНИ

— Хіба так можна працювати? — сказав нам новий шеф. — З таким обладнанням! З такою технологією! Все, все треба міняти! І ми будемо міняти! Кардинально!

І почалася на нашому підприємстві доба кардинальних змін. За якихось півроку все змінилося. У капітально відремонтований кабінет шефа завезли нові меблі. Секретарка Соня зробила нову зачіску, і її тепер зовуть Софі. Замість оббитих дерматином дверей тепер до шефа ведуть справжні «царські врата», фанеровані під імпорту березу. Так, усе, усе було у нас нове.

Лише обладнання залишилося старим.

МРІЯ

— О, як ви промовляєте, Платоне Лукичу! Ціцерон! Йй-право, Ціцерон! Тільки що не в тозі... Чи то звіт, чи то доповідь, чи просто спіч за святковим столом — шедеври ораторського мистецтва. Я майже все напам'ятав вивчив, хочете перевірити — будь ласка... Яка сила у кожній вашій фразі, у кожному слові, у кожному складі! Яка краса! Просто поеми у прозі. Та як усе логічно — одне за одним. Ах, Платоне Лукичу, я мрію вмерти і почути вашу промову над своєю могилою!

Казимир СОСИС.

ДУМКИ ВГОЛОС

Якщо викинути із пісні слово, можливо, вона стане більш зрозумілою.

Девіз працівників прилавку: місячник культурного обслуговування завершимо достроково!

Він був неповторний: такого дурня світ ще не бачив.

Володимир ЧОВНОВИЙ.

м. Прилуки.

ГУМОРЕСКА

Завідуючий пунктом «Збірметалстружка» Назар Тадейович Брухтій переглядав пошту. У листі із вищестоячої установи пропонувалося послати у споріднену сусідню контору для обміну досвідом одного чоловіка.

Назар Тадейович замислився: кого послати? Вирішив: поїде Кабанець. Він однаково нічого не робить, вештається без діла.

— Оксано! — гукнув секретарці у прочинені двері. — Терміново розшукай і поклич до мене Кабанця.

Очевидно, розшукати Кабанця виявилось справою не такою вже легкою, оскільки з'явився він у кабінеті тільки години через три.

— І де тебе носить! — суворо сказав Брухтій, як тільки висока сутулата постать Петра Гордійовича Кабанця з'явилася на порозі.

— Та я... — звично почав було виправдовуватися той, але завідувач перебив:

— Збирайся. Ідеш у відрядження.

— Коли?

— Завтра. Відрядження вже підписане. Візьмеш у секретаря. Вона тобі все пояснить. Дій.

А через кілька днів Петро Гордійович Кабанець із задоволеною посмішкою на обличчі доповідав своєму начальникові:

— Прибув із відрядження!

— Ну, як з'їздив?

— Порядок, Назаре Тадейовичу. Цікава була поїздка. Я б сказав, навіть дуже змістовна.

— Значить, так, — Брухтій розсік помахом руки повітря. — Треба буде нам зібратися, і ти розповіси про свої враження і спостереження, так би мовити, відзвітуєш про поїздку.

— Назаре Тадейовичу, це ж можна зробити завтра.

— Але завтра субота — неробочий день.

— Ну, то й що? Зберемося у мене, так би мовити, у невимушеній домашній обстановці за чашкою... кхе... чаю. Обговоримо все не поспішаючи.

«Може, так і справді краще», — подумав Брухтій, а вголос сказав:

— Ну, добре. Хай буде по-твоєму. Тоді так: завтра зранку у тебе. О десятій годині влаштуєш? Добре. Попередь товаришів, щоб не запізнювались.

Наступного дня рівно о десятій у квартирі Кабанця зібрались працівники пункту. Було їх усього кілька чоловік, включаючи самого завідувачого, котрий прийшов останнім.

— Ну, що ж, товариші, — сказав Назар Тадейович, вішаючи пальто та шапку на вішалку, — я бачу, усі в зборі. То, може, зразу й почнемо?

— Тоді прошу до вітальні, — запросив хазяїн і шанобливо розчинив двері в сусідню кімнату.

Зору гостей представився стіл, накритий білою скатертиною і щедро заставлений всілякими закусками. Посеред столу височіла батарея вузькогорлих пляшок і наповнений по вінця пузатий графинчик. Чоловіки зніяковіло затупцювали біля входу, пропускаючи наперед один одного. Їхні обличчя випромінювали явне задоволення.

— Прошу вас, прошу, проходите, — взяла ініціативу у свої руки господиня і відразу ж зникла, щоб через кілька хвилин з'явитися з кухні зі свіжою яєшнею і шкварками сала на сковорідці.

Після того, як всі розсілися за столом і випили по чарці горілки з перцем, Назар Тадейович, знову

відчувши себе господарем становища, сказав, звертаючись до Кабанця:

— Петре Гордійовичу, тепер тобі слово. Ти у нас сьогодні начебто іменинник. Давай починай, розкажуй, де був, що бачив. Ділись, так би мовити, набутим досвідом.

Кабанець, опинившись у центрі уваги, набрав поважного вигляду. Пригладив на голові рідкувате волосся і почав:

— Зустріли нас добре. Розмістили у готелі, усе як треба.

— Ти ближче до діла, — подав голос із кінця столу приймальник металостружки Король, прізвище якого аж ніяк не відповідало його зовнішньому виглядові.

— А що діло? Діло своє вони знають, роблять справно. План перевиконують. Ну й, звичайно, відповідно отримують премії і все таке. Але я вам ось що повинен сказати: пригощали нас там просто по-королівському. Уявляєте: зима, а вони подавали до столу свіжі смажені гриби у сметані. У них пустував якийсь підвал, так вони ухитрилися у ньому вирощувати шампінйони. Але і ми теж лицем у грязь не вдаримо. Прошу відвідати рижики власноручного соління.

Він наповнив чарки.

— Отже, під грибочки. Закуска що треба.

Усі випили і активно почали працювати щелепами. А Петро Гордійович продовжував свою розповідь:

— А одного разу якось на обід подали нам курчат-табака. Що я вам скажу? Пальчики оближеш! Але наша качка з яблуками — теж гарна.

— Ганно Тарасівно, — гукнув він дружині. — Як там твоя качка? Чи не час вже подавати її на стіл?

— Несу, несу, — відразу ж відгукнулася та, наче тільки й чекала його сигналу.

Вона поставила на стіл тацю з засмаженою цілою качкою, і по кімнаті розлився апетитний запах. Знову наповнили чарки. Обличчя присутніх розчервонілися. Тепер вже кожен намагався вставити слівце в загальну розмову, сам погано слухаючи інших. І тільки приймальник металостружки Король сидів у кінці столу мовчки, час від часу звучно сякаючись у великий клітчастий носовичок.

— Ми, Назаре Тадейовичу, — гучніше за інших казав заготовник Журба, — теж не ликом шиті. Під вашим керівництвом, Назаре Тадейовичу, ми об'їдемо всіх на вороних. Запам'ятайте мої слова: будуть і до нас їздити переймати досвід.

— А прийняти ми зуміємо кого хочеш і не гірш за інших, — вставив слівце Кабанець.

Після наступної чарки розмова перекинулася на підлідну рибуловлю, великим любителем якої був Брухтій. Розходились, коли вже почало темніти за вікнами. За загальною думкою, поїздка їхнього співробітника була корисною і повчальною. Усі перебували в чудовому настрої.

Потискуючи на прощання за хвірткою руку своєму начальникові, Петро Гордійович Кабанець, похитуючись, казав:

— Назаре Тадейовичу, якщо знову потрібно буде їхати... для обміну досвідом — я готовий. У будь-який час. Вночі мене розбудить, скажіть одне тільки слово — треба. І все. Я вас, Назаре Та-Тадейовичу, дуже поважаю.

Віктор МОСКАЛЕНКО.

Кабінет голови Куликівського райвиконкому Володимира Андрійовича БАРАНОВА. Присутні — голова селищної Ради Андрій Андрійович ГАЛУШКО, виконуючий обов'язки начальника комбінату комунальних підприємств Петро Дмитрович КРАВЧЕНКО, голова районного споживчого товариства Микола Прокопович НАГОРНИЙ та голова районного комітету по фізкультурі і спорту Юрій Миколайович ОЛЕКСІЄНКО.

БАРАНОВ: Товариші, я запросив вас, щоб повідомити: через два дні до нас прибуде...

ПРИСУТНІ (всі разом): Ревізія? Комісія?

БАРАНОВ: Ніяка не ревізія. Кінозйомочна група. Документальний фільм про Куликівку хочуть робити. Для цього я й скликав вас, щоб разом розробити план, вибрати об'єкти. Адже в нашому райцентрі є що показати — і льонозавод, і цегельний та молочний заводи. Наша райсільгосптехніка відома на всю Чернігівщину — майже триста комбайнів щороку ремонтує! А новий будинок культури, а торговельний комплекс на три поверхи...

ГАЛУШКО: Фактично на два. Бо третій поверх показувати не можна: там забили всі вікна, й дівчата-продавці задихаються від спекоти та нестачі повітря.

БАРАНОВ (хоче націдити з сифона води, але він порожній. Натискає кнопку. У двері зазирає секретарка): Чому води немає? Така спека, а ви не зарядили сифона?

СЕКРЕТАРКА: Ви хіба забули, Володимире Андрійовичу, що в Куликівці немає жодного кіоска з газводою і взагалі не заряджають сифонів? Для цього треба їхати або до Чернігова, або аж у Київ. От тільки випадє відрядження й зарядимо. (Виходить).

БАРАНОВ: Це знову стосується вас, товаришу голова споживчого товариства?

НАГОРНИЙ: Не так мене, як моєї підлеглої. Ганни Мулач — директора

ЗОЛІВЦЕМ ПО КУЛИКІВЦІ

комбінату громадського харчування. Нерозторопна. Розберуся...

ОЛЕКСІЄНКО: Ви, Микола Прокоповичу, заодно вже розберіться і з їдальнею № 1. Брудно там, із зазначених у меню страв завжди є лише третина, пияки приносять із собою спиртне, буфетниці грубі й не дають книги скарг. Якось до нас завітали гості-спортсмени...

БАРАНОВ: О, оскільки заговорив голова райспорткомітету, то, можливо, ми покажемо кінопрацівникам наш стадіон?

ГАЛУШКО: Боже спаси! Після їхнього візиту туди ми потратимо не в кінострічку, а у фейлетон. Лавки на стадіоні поламані. Туалет (вибачте!) перевернуто. На футбольному полі пасуться кури, гуси. А до всього ще мулить око ота незавершена споруда, довкола якої розкидані будматеріали...

ОЛЕКСІЄНКО: Там має бути духова, роздягальня, коментаторська кабіна (дивіться на Кравченка). Ми склали угоду з комбінатом комунальних підприємств — на тридцять п'ять тисяч карбованців, а вони почали будівництво й тепер два роки тягнуть...

КРАВЧЕНКО: Тягнемо, бо немає цегли. От ви й зверніться в обласний комітет по фізкультурі й спорту чи до обласного товариства «Колос», нехай допоможуть цеглою.

ОЛЕКСІЄНКО: Зверталися. І я, і голова райради добровільного спортивного товариства «Колос» Віктор Рожок, але вони там — нуль уваги...

БАРАНОВ (до Галушка). Усе-таки, Андрію Андрійовичу, що ми їм покажемо — можливо, готель?

ГАЛУШКО: Готель то гарний, але поруч із ним довкола шістнадцятиквартирного будинку такі траншеї порито, що й сам чорт ногу зламає. Мешканці вже близько двох років там ніби фортечним валом обгороджені.

БАРАНОВ (зирає на Кравченка): Що, знову комбінат комунальних підприємств? Ну, слухайте: на вас так і сипляться скарги — то дитсадок ніяк не добудує, то квартири погано ремонтує...

ГАЛУШКО: Ні, Володимире Андрійовичу, тут, здається, винна друга діляниця пересувної механізованої колони № 82 тресту «Чернігівсільбуд». Вона по сусідству споруджує будинок, і траншеї ті — для газифікації. Кілька разів їх закопували й відкопували — чи не ті труби клали, чи що...

БАРАНОВ: Стривайте, стривайте! Це, часом, не та ПМК-82, яка в колгоспі «Третій вирішальний» уже восьмий рік будує свинокомплекс і кінця-краю тому будівництву не видно?

ГАЛУШКО: Вона, вона... Так от, щодо траншей. ПМК-82 зараз відмахується од них, як чорт від ладану: валить на субпідрядчика — на спеціалізовану пересувну мехколону № 583 тресту «Центросільспецмонтаж»: ті, мовляв, відповідають за газифікацію. А мехколона відфутболує траншеї до ПМК-82... А мешканцям — горе та біда: немає ні під'їзду до будинку, ні підходу...

БАРАНОВ: Гарзд, із цим питанням — потім. А зараз — що ж ми все-таки покажемо кіношникам? Може, провеземо їх по райцентрі? У нас же чудесний сквер!

КРАВЧЕНКО: Тільки треба продумати, якими вулицями їх везти. Бо, гляди, ще здумають їхати вулицями Короленка, Коцюбинського, Комсомольською чи провулком Щорса, а там же — баюри такі, що й ресори в машинах ламаються; а піде дощ — і всюдиходом не пройдеш...

ГАЛУШКО: Та й про скверик. Він у нас непоганий, але раптом тим кінодітям захочеться посидіти на лавці чи панорамку якусь зняти, а лавок немає жодної. Чи, скажімо, здумають подати сценку: куликівці — біля газетної вітрини. А в нас же в райцентрі їх немає — ні з обласною «Деснянською правдою», ні з республіканськими, ні з центральними газетами. І потім — гляньте у вікно на дошку пошани «Орденосці 10-ї п'ятирічки». Портрети передовиків обшмугляні вітрами й дощами, без підпису уже й не пізнаєш, хто там представлений. Кажуть, приходив недавно чоловік однієї доярки й вимагав, щоб зняли її портрет, бо жінка в нього красива, а тут, ніби карикатуру якусь виставили, на сміх людям...

БАРАНОВ: То що ж будемо робити, товариші?

НАГОРНИЙ: А може, подзвонити їм, хай їдуть у інший район. Жили ми без кінореклами і ще проживемо. Бо, справді, не оберемося лиха...

БАРАНОВ (під схвальний гомін присутніх тягнеться до телефону): І то правда. Подзвоню, щоб не приїздили, а то дійсно вскочимо у халепу...

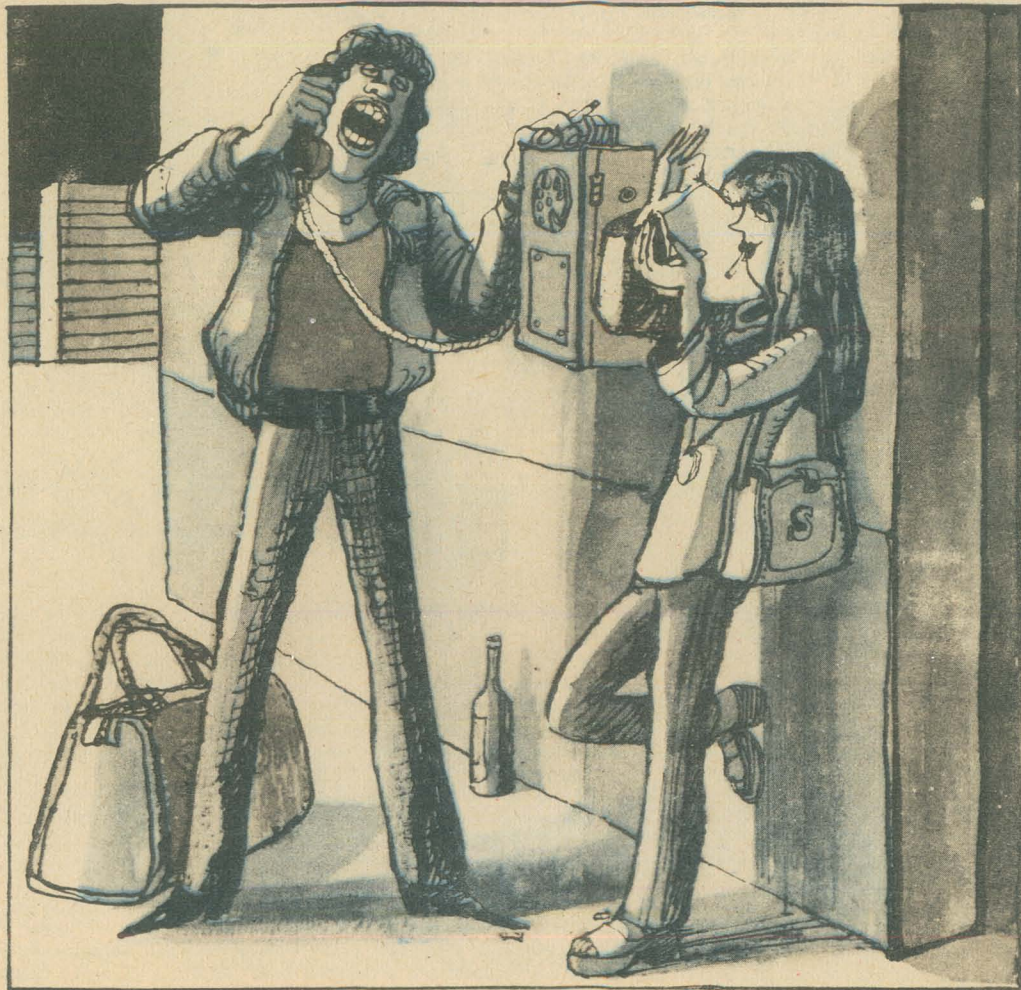
P.S.

Ми не стверджуємо — чи відбулася така розмова в кабінеті голови Куликівського райвиконкому, чи ні. Але за факти наведені в ній — ручаємося, бо самі перевірили.

З олівцем мандрували, записували й малювали Ів. НЕМИРОВИЧ та Р. САХАЛТУЄВ.

Чернігівська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Татуню, підготуй маму, я познайомлю вас із вашою новою невісточкою.

МУКИ
ВИДАВНИЧІ

...рукописи-рокописи стіною
похмуро височать переді мною.
...Куплю путівку і подамсь в Пісунду,
читать не буду, і писать не буду,
редагувать на місяць зав'яжу.

Віктор КОРЖ.

Казан тріщить — не помагають ліки,
душа по вінця повна гіркоти:
література — пекло всіх релігій,
а графомани — суші в нім чорти.
Пишу, читаю, люто редагую,
а на столі — рукописів завал,
черкаю, креслю, правлю, корегую, —
мене здійсмає каламутний вал
писань бездарних... Борсаюсь над силу,
перемагаю паперову хвилю,
І жак мене поймає: це кінець,
і вислизає з пальців олівець...
Піду на пенсію — читать, писати кину,
зламаю авторучку і закину,
книжки бібліофілам розпродам,
а віршувати сам собі не дам.
Подамсь в Ялту (краще — в Коктебель!),
забуду видавничу канитель,
Нептуну і Ярилу послужу,
редагувать — і внукам закажу!

Гаврило ПРОКОПЕНКО.

Літературні ПРОДІЇ

Микола ІЩЕНКО

СТО ГОЛОК У СЕРЦЕ

Жінко, доки лежє твоє подружжє не
порушене, не потоптане тобою самою,
доти й захистити тебе просто: за тебе
чоловік, діти, мати й батько, брат
і сестра, друзі, сусіди і просто люди. За
тебе правління колгоспу і вся передова
громадськість села. За тебе районний
актив...

Надто пізно зрозуміла це Мотря!
Відтоді, як зрадила вона чоловікові, все
стало їй осоружним. Вона зненавиділа
своє легкodusе аморальне тіло, яке
раптом скочило в гречку із зайдою
Густавом, хату і вишняк, де вони
зустрічалися, чоловіка Миколу, який ні
про що не здогадувався і не захистив її
від спокусника. Прикрість облягала
душу Мотрі. Сором голову хилив,
огодио до себе скривлював губи. Суд-
дею над нею було її незрадливє серце,
а над серцем вершило невблаганний суд
сумління. Мотря зневажала себе, та не
наважувалася розкрити очі Миколі на
свою негідну поведінку. «Якби й він мене

здравив, то мені, може, полегшало
б...» — гірко міркувала жінка. Але Ми-
кола чомусь не зраджував. Тоді почала
уникати його, не зверталася, не розмов-
ляла...

А Микола, жалючі Мотрю, робив
выгляд, наче нічого не сталося. І від того
образа обікала вразливе жіноче серце.
А травень у те серце вривався
метеором... Кортіло кохати й пестити
чоловіка, спокутувати гріх вдячною
вірністю.

— Мотре, ти щось маєш мені сказа-
ти? — якось озвався до неї Микола.
Хотів обійняти за круглі вабляві плечі.
Вона затріпотіла вся, захлинулася пла-
чем. Її вогнем понесло від дотуки його
руки. Спазма здушила горло. Корчами
взялося тіло. Йокнуло під грудьми, наче
сто голок укололо в серце. З розпачли-
вим стогоном забила в риданні,
припадаючи до холодної лави. Тільки
й чулося в її стогонах: «Прости,
прости!..»

— Колю! Я погана жінка! Вижени
мене, недостойну!
Жаль за Мотрею обценьками здувив
груді Миколи.

— Ні, Мотре, — відповів він твер-
до, — не вижену. Не вижену, хоч ти
й дозволила собі аморальний антигро-
мадський вчинок у вишняху.

— А я тобі кажу: вижени! Не хочу
твого милосердя, іроде!

Мотря знесилєно схлипувала. Микола
в задумі чухав потилицю: «Що ж роби-
ти?»

— Ану, жінко, ходімо до парторга —
він щось зарадить.

— Самі вирішуйте, як вам жити
далі, — сказав парторг, вислухавши
сумну, але щирю сповідь Мотрі. —
А тобі, Микола, доведеться винести
сувору догану. За погану виховну
роботу з дружиною...

Юрій ІВАКІН.

СПРАВА ЧЕСТІ

...Не обійтись ніколи нам
без жінки,
Яка для нас і холод, і тепло,
Яка для нас колючка і пелюстка...
Не гаймо днів, років своїх не гаймо!
Не вибачити пустих зальотів час,
Кохаймо любих, палко їх кохаймо!
Й це — справа честі кожного із нас.

Станіслав РЕП'ЯХ.
Із циклу «Калиновий жар». 1981 р.

Чи п'єм вино, справляючи обжинки,
Чи взимку гній вивозим на поля, —
Не обійтись ніколи нам
без жінки,
Яка для нас і небо, і земля.
Не обійтись, коли у серці спрага
І коли спрагу угамує квас.
Кохать жінок —
це доблесть і відвага,
Це справа честі кожного із нас!
Не в тому суть, чим пахнуть
в жінки руки,
Шорсткі вони
чи пружні, наче ртуть, —

Без жінки, братці, ні синка, ні внука
Не діджешся довіку —
в цьому суть!

Нехай вона — колючка і пелюстка,
Нехай вона — і холод і тепло, —
Без неї світ захирів би, як пуста,
І навіть нас,
поетів,
не було.

Отож бо, друзі, в нас одне завдання,
Один девіз для кожного звучить:
Стопроцентово
доблесним коханням
Усіх жінок пошвидше охопити!

Не гаймо ж днів, ночей своїх не гаймо!
Пустих розмов не вибачить нам час.
Кохаймо любих, палко їх кохаймо! —
Це справа честі
кожного
із нас.

НА ГОРИЩІ

Ти прокинешся вранці
в передмісті старому —

Деся-колись на горіщі високого дому.
Буде пінітись тиша...

Юрій БУРЯК.
Із циклу «Всесильний час». 1981 р.

Ти прокинувся вранці
в передмісті глухому
На просторім горіщі невідомого дому.
На чужому горіщі,

а не в рідній оселі,
У зіпріялї соломі,

а не в свіжій постелі.
Ти руками долівку обмацав довкола.

— І заніс же лихий! —
чортхнувся спроквола...

Буде пінітись тиша, наче пиво в бокалі.
Ти оближешся спрагло

і дріматимеш далі.

ніби наслані з неба,
Гарцюватимуть миші по тобі і проз тебе.

А рукам твоїм — вільно!
А в душі твоїй — свято!..

Ще й не те може бути, якщо пить забагато.

Іван ФАЛ'ЬКО.

Мал. А. ШЕРБАКА

ОСОБИСТИЙ ПРИКЛАД

— Тату, а чого ви так часто приходите
додому п'яними? — запитав син батька.
— А це, сину, я п'ю для того, щоб показати
тобі, яка то огидна штука горілка... Ото дивися
на мене, на бридкого, і ніколи не пий.

Повідомив В. СТАХОВИЧ.
с.мт Бурштин
Івано-Франківської області.

НАВПАКИ

Зустрілися двоє сусідів. От один і каже:
— Ніяк ми не дійдемо з жінкою згоди:
я хочу купити корову, а дружина не хоче.
Мовляв, багато з нею клопоту...

— А я навпаки, — обізвався другий, — ска-
зав жінці, щоб у дворі й духу поросячого не
було! Це ж антисанітарія. Запарюй йому їжу,
прибирай за ним! Так моя одразу аж двох
поросят купила!..

Повідомив В. ХВОРОСТЯН.
с. Піски Новопсковського району
Ворошиловградської області.

ПОЩАСТИЛО

Начальник цеху звертається до колеги:
— Іване Петровичу, я чув, що тебе
прокритикували в багатотиражці. Це правда?
— Та правда...
— Тобі пощастило... День-два мине, і всі про

ЕКОЛОГІЧНІ ВАРІАЦІЇ

І. ДЕРЕВ'ЯНА ЕЛЕГІЯ

А попід соснами дівчата —
Такі ставні, немов свіча...
І не берусь відгадати,
Хто сосна з них, а хто дівча.

Станіслав ЗІНЧУК.
«Поезія-80», № 4.

Пригадую гілки дубочки,
Між юних сосон і беріз,
У невеликому лісочку,
Біля села, в якому зріс.

А ріс, нівроку, мов з води, я —
Мічним, веселим хлоп'яком,
Бувало, часом аж зрадію,
Як хто назве мене дубком...

Прийду, прийду — привітати
Той ліс — мені він досі люб, —
І хай хто спробує вгадати,
Де я, а де крислатий дуб!

2. БЕРЕЖІТЬ ВОРОН!

Орнітологи — хлопці тямущі,
Іх тривоги мої напосілись:
Захистіте ворону, тому що
У природі цінується й сірість.

(Той же. Там же).

Кажуть, є там десь книга червона —
Всяк про неї сьогодні торочить...
Тільки я, тільки сіра ворона,
Проворонила в неї ускочить.

Орнітологи — хлопці тямущі,
Але скільки я їх не просила,
Кажуть: — Киш, нахалюго, тому що
Вистачає й без тебе нам дла.

Я і скоком, я й боком — та де там!
Так до книги тії й не вмоглась...
От кому, брат, лафа — це поетам:
Там, буває, цінується й сірість.

Вас. ШУКАЙЛО.

НАКЛЕП НА ПІВНЯ

Знов завів своє «Кукуріку»
Зозулячий Півень біля хати.
А скінчивши ораторію таку,
Сам собі давав крильми плескати.

(Анатолій БОРТНЯК
«Самовдоволенний співак»).

Прозорий натяк зрозуміли ми,
Але ж відомо споконвіку,
Що півень спершу плескає крильми,
А потім тягне «Кукуріку».

Михайло ВОВК.

це забудуть. А ось мене в стінгазеті
намалювали, а вона ж довго висітиме.

Повідомив В. МИХАЙЛЕНКО.

м. Краматорськ
Донецької області.

ЧОГО ПРОСИШ!..

На свято прийшли до Івана гості. Жінка
поставила на стіл випивку, закуску. Налили,
випили по першій. Жінка припрошує:

— Їжте, будьте ласкаві, ось холодець, ось
рибка, ось ковбаска свіженька... Їжте... Їжте...

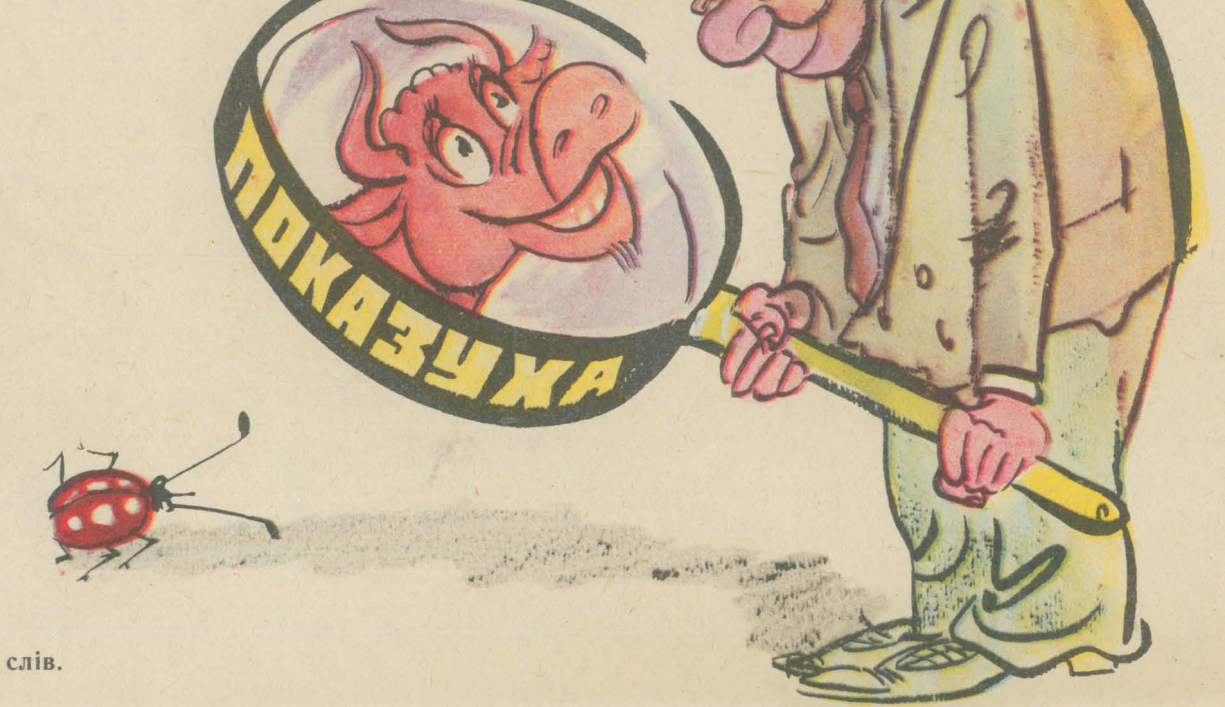
А чоловік як скочить із стільця, як закричить
на всю хату:

— Ну, чого ти їх просиш! Наче вони самі не
бачать, де що стоїть? Що їм, повилазило!..

Повідомив А. МОЦАК.

м. Миколаїв.

Мал. М. ЛИТВИНА

Без слів.

Коли влітку минулого року у жителя райцентру
Лігана, учасника Вітчизняної війни Гриба І. І. ви-
йшов з ладу його автомобіль ВАЗ-2103, настрій
у нього, зрозуміло, зіпсувався. Бдіне, що його
настроювало на оптимістичний лад, — надія на те,
що на Вінницькій станції технічного обслуговуван-
ня № 1 швиденько і якісно відремонтують авто.
Звернувся І. І. Гриб туди і почав ждати. Чекав
місяць, другий, нівроку. Потім ще стільки ж. На-
решті йому повідомили, що машину відремонтова-
но. Помчав І. І. Гриб до Вінниці. Та варто йому було
побачити свою улюблєницю, як його настрої знову
зіпсувався. Та й було від чого. Ремонт, якщо його
можна так назвати, працівники станції виконали
за принципом: стук-грук, аби з рук. Та й це ще
півбди. Справжня біда була в тім, що з машини
Гриба познімали справні деталі, а натомість
поставили негодящі. Відмовився Іван Іванович
одержувати в такому стані свою автомашину
і написав редакції про горе-сервіс.
Після втручання в цю справу Перця вико-
нуючий обов'язки генерального директора об-
'єднання «Вінницяавтотехобслуговування»
В. М. Павлюк повідомив, що факти, викладені
в листі, повністю підтвердились. За грубе ставлен-
ня до замовника, неякісний ремонт і погану
організацію роботи майстру рихтувальної дільниці
Шестопапу В. С. та майстру малярної дільниці
Салюку П. Т. оголошено догани. За грубе ставлення
до замовників, підміну деталей на автомашині
бригадира складальників Болтаєва А. І. з цієї
посади звільнено.
Автомашину Гриба І. І. повністю укомплектова-
но, відремонтовано й видано замовникові.

БУДІВНИЦТВО ЗАВОДУ

МАГАЗИН
20 км

КЛУБ
15 км

ПЕРУКАРНЯ
18 км

ЯСЛА
10 км

Глас волаючого в пустелі.

НАЙУЛЮБЛЕНІШИЙ ПРЕДМЕТ

— Який найулюбленіший твій предмет? — спитав дідусь у внука, коли той прийшов зі школи.

— Телевізор, — відповів першокласник.

СМІЛИВИЙ

— Тату, купи мені морозива!

— Так воно ж холодне.

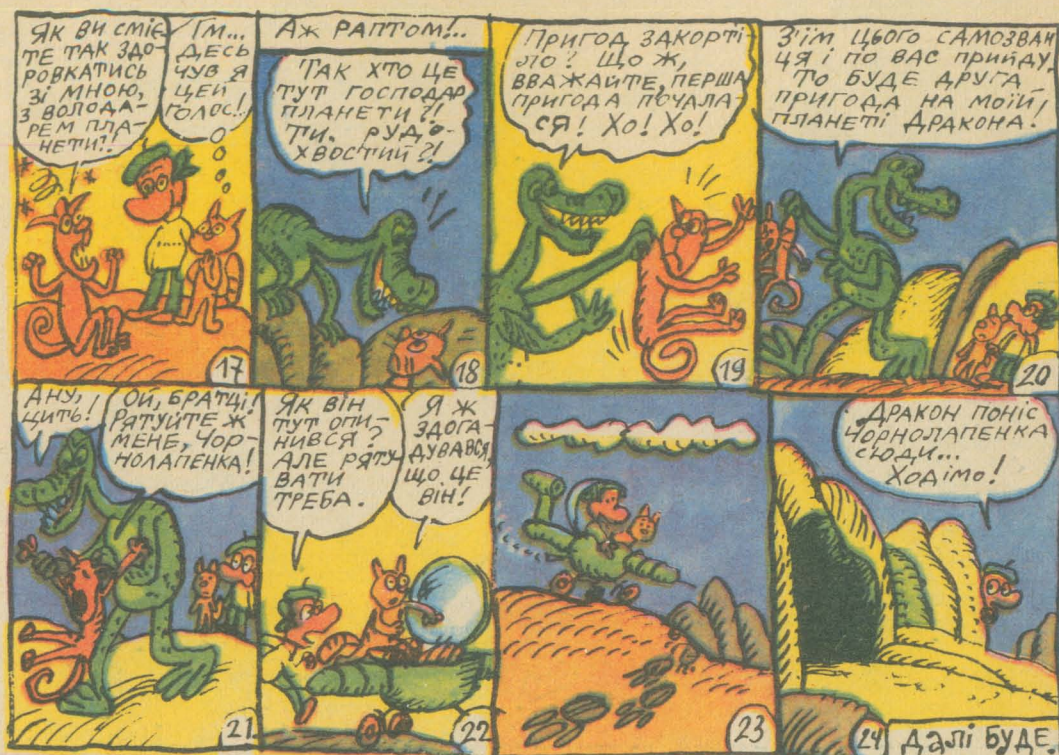
— А я холоду не боюсь.

ЗНАЄ...

— Миколо, ти знаєш, чому в пустелі люди їздять на верблюдах?

— Знаю, щоб пісок не попадав у черевики...

Борис СЛЮСАР.

ШОВКОВИЧИНА

Двір солодкий має Гнат —
Влітку в нім, немов дитсад.
І тому проста причина:
Тут росте шовковичина.
Хлоп'яки, як ті шпаки,
Повсідалися на гілки.
Синьогубі, синьощокі
Від шовковичного соку...
Дід кишне їх жартома —

Враз принишкнуть: «Нас нема!..»
Скаже дід:
— Гадав: птахи!
А воно, бач, дітлахи!
Ну, пасіться! — примовля. —
Не ламайте лиш гілля!..
До вподоби дітворі
В діда Гната у дворі!..

Володимир ЧУБЕНКО.

ВИЧЕРПНА ВІДПОВІДЬ

— На карті показав ти вже,
Кириле,
Червоне море, Чорне, Жовте
й Біле.
А ще які моря там, хлопче, є? —
Питання вчитель учню задає.
— А ще, — той зашарівся, як
зоря, —
На карті є... безколірні моря!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

ЗРОЗУМІВ

Вчителька на уроці:

— Діти, зараз ми розберемося, з чого складаються числа. Більше число складається з суми двох менших. Наприклад: шість складається з п'яти й одного, чотирьох і двох, трьох і трьох. Олесю, скажи нам, з чого складається число десять?

— З одинички і нуля.

Наталія КУЛИК.

НЕ ЖУРИСЯ, КАПУСТИНО!

На городі капустина
Плаче вдень і уночі:
— Ой, різкі вітри осінні!..
Ой, набридливі дощі!..
Та, труснувши хвацько чубом,
Бо, нівроку, ж він козак, —
— Не журися, капустино! —
Озивається буряк. —
Перетерпимо, сусідко,
І вітри ми, і дощі,
Так зате вже незабаром
Відіграємося в борщі!

Василь ЗАЄЦЬ.

ПОДАРУНОК БАБУСІ

— Оленко, що тобі бабуся подарувала на день народження?

— Ляльку.

— А ти їй?

— А я за раз з'їла цілу тарілку манної кашки...

В. ЗАПОРОЖЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БЕНЗОКОРОВА

«Молоко ми, корови, даємо споконвіку, цим нікого не подивуєш. От якби в нашу моторизовану епоху бензином доїтися, одразу серед інших вирізняли б та ще й, гляди, у славили».

Так, минаючи бензоколонку, зміркувала премудра Корова — й наполегливо рушила до мети. Вся череда оддалік шляху пасеться, куди не сягає чад моторів, а вона закіптюжену, просочену їдкими випарами траву скубе на узбіччях: від того, гадає, бензин із діюк потече. Аж ні, як і перш, видзвонюють у дійниці білі молочні цівки! Хоч що вже робила — райдужні патьоки з асфальту слизувала, драні автомобільні покришки жувала, однаково струмує молоко, тільки попсуге, згіркле.

А скінчилося зовсім сумно: вибракували премудру Корову й здали на м'ясокомбінат. Бо коли доїшся молоком, бензином цвіркнути не силкуйся.

КВАЧ СЕРДИТЬСЯ

Коли заходить мова про Пензля, Квач ураз настовбурчується:

— Що, знов те саме? Скрізь тільки й чути: Пензель вправний, Пензель тонкий, Пензель колоритний. Наквацяє картинку, і всі аж умлівають — ах, як майстерно, як талановито!.. А там і дивитись нема на що, заледве півквадратного метра, хоч возкався цілий рік. Та я за цей час пофарбував кілометри парканів, то ж таки творчий доробок, усякому видно. Але ніхто не зверта уваги: Пензлю — виставки, Пензлю — відгуки, мені ж хіба на глум табличка: «Обережно, пофарбовано».

Одне слово, в присутності Квача краще не згадуйте Пензля. Дуже сердитиметься Квач...

ДІЖКА Й ОБРУЧ

— Вже не могу терпіти, — ремствувала Діжка, — так мене сковує, так гнітить цей залізний Обруч! Скоріш би іржа його сточила, хоч трохи почуюся вільною...

— О, — зітхав скрушно Обруч, — як же мені обридло триматися цієї дубової Діжки! Згнила б вона скоріш, тоді котись, куди хоч...

І нарешті дочекались: Обруч, побитий іржею, впав долі, Діжка, гнилизною поїдена, геть розвалилася. Його здали на металобрухт, її кинули в піч.

Бо вони були створені одне для одного — й існувати могли тільки разом.

СИЛА ПРИКЛАДУ

Прибіг Заєць до Лева скажитись: кровожерна Рись підстергла в хаші необачливе Зайченятко. У лівовому кабінеті висіли на стінах голови Кабана, Козулі, Оленя.

— Оцей, — пояснив Лев, — нахрюкав, начебто Вовк задушив його Поросятко. Ну, звелів я перевірити, факт не справдився... Ця на Лиса мекала, буцім за Козенятами нюшкує. Теж, як з'ясувалося, наклеп... Той, де й сором утратив, сам такий здоровенний, рогатий, ревів облудно, що не зміг захистити від Ведмеда своє Оленятко... А ви, прошу, в якій справі?

Але Зайця вже ніби вітром здуло.

Мал. І. ЛОПАТИНА

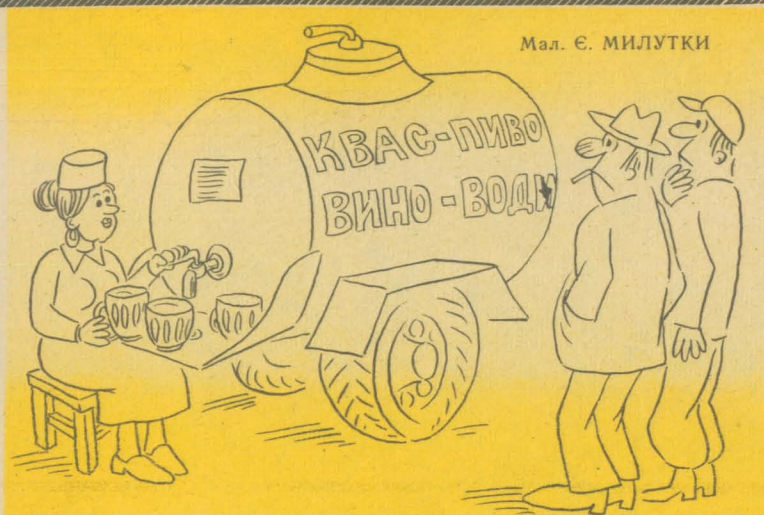

Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

— Що будемо пити?

Мал. Т. ЮНАКА

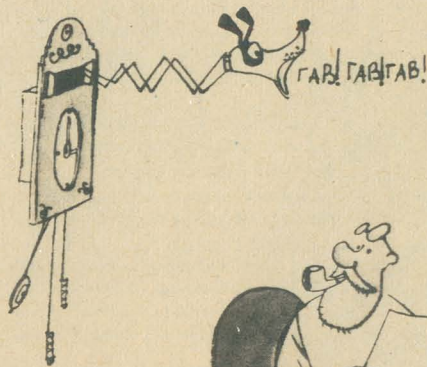
Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Бабусю, а чому в тебе такі великі очі?

Мал. О. ПЕТРЕНКА (місто Баштанка)

Годинник любителя собак.

— Ну й здорово ми придумали! Навіть офіціанток підібрали, схожих на Бабу Ягу.

На роботі з нетерпінням чекали чергової розповіді Валентина Івановича. З деяких пір він став розповідати свої сни. От і сьогодні почав просто з порога:

— Цієї ночі я ледь у космос не полетів. Опинився я начебто на космодромі. А ракета вже на старті. І так мені закортіло потрапити до неї! Вирішив лізти через сопло. Тільки-но подерся в отвір, як знявся гуркіт і брязкіт, ракету труснуло, а потім щось як вибухне — аж вуха заклало. Якись механізми вгорі стугоняють, грюкають. Навколо вогонь запалахотів, а мені — уявіть собі — нічого. Лише в голові немов потужна сирена — у-у-у-у!..

— І що далі? — вихопилась Ольга Миколаївна.

— Це все. Прокинувся. Тільки в голові й досі шумить.

Такі сновидіння Валентин Іванович став бачити після того, як відкрився навпроти його будинку універсам «Олімпійський» по вул. Луначарського у м. Києві. На даху цього універсаму встановлено вентиляційні охолоджувачі. Невідомо, як уже вони там охолоджують, а от оглушують неймовірно. Міська санепідстанція, зреагувавши на скарги меш-

канців навколишніх будинків, заміряла рівень шуму вентиляторів. І виявилось, що вони перевищують шумові норми більш ніж на 20 децибелів. Це при частоті 500 герц. А от при частоті в тисячу герц перевищення вже сягає тридцяти децибелів. Що це означає практично? Ну, уявіть собі, що вам пропонують відпочивати під ревище в кімнаті потужного самоскида. Отож не дивно, що тим, хто живе по сусідству з універсамом «Олімпійським», постійно вчуваються уві сні вибухи та сирени.

І не лише їм, а й мешканцям вулиці Кибальчича, де щойно зданий добратим «Олімпійського» — такий же універсам. За тим же типовим проектом намічено ввести до ладу ще вісімнадцять гучномовних універсамів.

Щоб у читача не склалося враження, ніби в Києві немає такої впливової і компетентної організації, яка б контролювала будівництво подібних закладів в усіх можливих аспектах, — скажемо одразу, що вона є. Це — головне управління проектних робіт, а коротше — «Київпроект», де існує навіть спеціальна лабораторія акустики. І хоч сучасний рівень проектування і будівництва дозволяє «заховати» агрегати, подібні отим капосним охолоджувачам, у підвальні приміщення, поставити звукоізоляційні «шуби» та екрани, навіть використати для цього фонтани, які б могли надійно, а головне — безшумно подавати до холодильних камер магазинів охолоджену воду, — ніяких заходів «Київпроект» чомусь не вжив.

Не дуже помічають спеціалісти «Київпроекту» й інші порушення будівельних норм і правил. Наприклад, того, що на перших поверхах ряду житлових будинків влаштовуються пункти прийому склотарі, склади. Так, мешканці будинку 15/5 по вулиці Жовтневої Революції (як і деяких інших київських будинків) позбавлені можливості навіть вийти у двір. Гуркіт машин, брязкіт скла створюють такий шумовий ефект, що вони чимдуж мчать у свої квартири, щільно зачиняють вікна і затикають вуха ваткою...

Мабуть, спеціалісти «Київпроекту» живуть десь у тихих квартирах. І їм не сняться ні ракети, ні самоскиди...

Г. ХОМЕНКО.

ЧИ
ЗНАЄТЕ ВИ,
ЩО...

...найважче відімкнути дверні замки, які випускає Харківський тракторний завод. Придбавши такий замок, господар квартири може бути спокійним: жоден заїда до неї не проникне. Правда, як з'ясується пізніше, не потрапить до власної оселі й сам господар, бо через заводський брак відімкнути замок, як правило, неможливо.

...справжніми театрами вважають себе жителі села Степового Талалаївського району Чернігівської області. Вони щодня є свідками лицедійства, яке вже сьомий рік відбувається на їхніх очах. А саме — безкінечного спорудження сільського Будинку культури.

...найближчим часом у м. Шахтарську Донецької області з'явиться ще один терикон. Вивершать його не шахтарі, а спеціалізоване автотранспортне міськкомунгоспу, яке мусить утримувати на належному санітарному рівні двори та вулиці міста. Незвичайний терикон із побутових відходів насипано на вулиці Жданова, яку чомусь особливо не полюбляє прибирати згадане підприємство (хоча мешканці її сумлінно сплячують гроші за санітарну очистку).

ПРОСІЯНІ

Краще погано плавати, ніж добре потопати.

Обережність — мати мудрості, та ма-
чуха хоробрості.

ЗЕРНИНИ

Часто шалені гроші роблять людей
божевільними.

Тягти волинку — ще не значить бути
музикантом.

Марина НІКІТИНА.

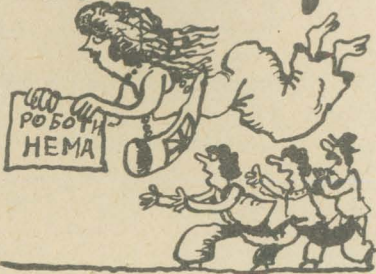
ПОРОЗУМІЛИСЯ

У Федора і Якова
Характери сднакові!
Не трудяться — тиняться,
То п'ють, то похмеляються.
Колись були — співакшники,
Тепер вони — співпляшники.

Микола НЕТЕСА.

ГОЛОВНЕ- ввічливість...

Глава англійського уряду пані Маргарет Тетчер, яку називають «залізною леді», носить цей епітет із почуттям гідності й незворушності. А недавно леді Тетчер зайвий раз довела, що вона ще й гарно вихована людина...

Якось вона прилюдно оголосила, що безробітним слід би не сидіти на місці, чекаючи з моря погоди, а поїздити по країні і пошукати роботу. Тридцятирічний безробітний Брайс Робертс вирішив послухатися авторитетної поради прем'єр-міністра — осідлав свій велосипед, прив'язав до багажника

одномісний намет і вирушив на пошуки.

Два місяці гасав він по Англії і Уельсу. Скрізь бачив чудові краєвиди, зустрічав дуже милих людей, серед яких були і добре забезпечені, і зовсім незабезпечені. Єдине, чого не знайшов Робертс — це роботи.

Врешті-решт, він зустрів чоловіка, який купив у нього намет. Купив скоріше зі співчуття, ніж із необхідності, бо у Робертса вже п'ять днів і ріски в роті не було, а в соціальних та благодійних установах вислуховували його дуже ввічливо, але не поспішали відкривати гаманці.

Повернувшись із тієї невеселої одисеї додому, Робертс послав листа леді Тетчер, у якому описав усі свої поневіряння.

Пані прем'єр-міністр відповіла дуже ввічливо: «Я вельми жалкую, що вам так не пощастило».

На цьому листування між безробітним і главою уряду закінчилося. Та, врешті, про що було більше писати?! Пані прем'єр-міністр, яка, безумовно, обізнана краще, ніж будь-хто, зі станом справ, дала мудру пораду, а що безробітному всього-на-всього «не пощастило», так у цій уже тільки пані Фортуна винна. Міфічна, як відомо, пані, зате дуже зручна, коли треба на когось вину звалити.

Я. ВОРОБИОВА.

ПЕРЕКОНЛИВА РЕКЛАМА

У одній французькій газеті під рубрикою «Ринок тварин» з'явилося таке оголошення: «Віддамо безкоштовно в надійні руки карликового пінчера чистої породи. Собака має м'яку вдачу і любить дітей. Побачити його можна на вулиці Ізабель № 14, почути можна у радіусі 1000 метрів».

НАЧАЛЬНИЦЬКИЙ СЮРПРИЗ

Ерхард Шнапке, 41-річний поліцейський радник у місті Білефельд (ФРН), підніс сюрприз своїм підлеглим. В одній крамниці на гарячому спіймали злодія. Викликали поліцію. Прибувши на місце, поліціянти впізнали у затриманому свого начальника пана Шнапке.

ХТО Ж ЗА МОРАЛЬ РОЗПИНАЄТЬСЯ...

Редакція щомісячника «Ель публо», що виходить у американському місті Сан-Антоніо (штат Техас), настрахопудила декого із тамтешніх впливових громадян — задумала опублікувати імена 19 поважних персон, що відвідували один будинок, згадувати про який у порядку товаристві вважається непристойним. Журнал пише, що серед тих 19-ти — «найвисокопоставленіші та наймогутніші діячі Сан-Антоніо, які завжди звинувачували чорношкірих громадян, мексиканців і злидарів у аморальності, корупції і порушенні всіх існуючих законів».

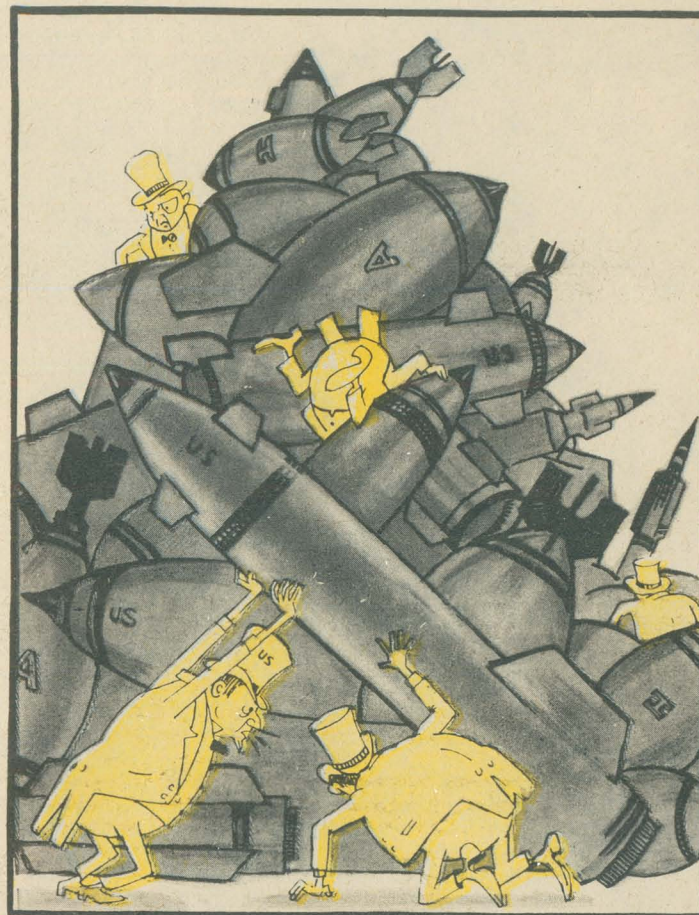
РАДІ ПРИСЛУЖИТИСЯ

Задумавши одружитися, англійський автомеханік Джон Уітерс умістив із цього приводу оголошення в газеті. На нього листовно відгукнулося понад 200 представниць прекрасної статі — кожна пропонувала себе в дружини. Крім того, надійшло також чотири пропозиції — з фотокартками дружин — від чоловіків, які висловили бажання розлучитися зі своїми подругами життя й без жодної компенсації віддати їх Уітерсу.

Портрет афганського басмача.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Десь тут загубилися наші пропозиції про обмеження стратегічних озброєнь.

Допоможи мені підняти з моєї розкладанки директора Сумського заводу «Металошпирожиток» тов. Коваленка. Він лежить на ній уже півтора року і ніяк не хоче вставати.

Звідки у мене така впевненість і як розкладанка потрапила до директора? Я купила її півтора року тому, вона виявилася браком, і я відіслала її на завод, що пустив її у світ, — на завод «Металошпирожиток». У мене є поштове підтвердження, що адресат її одержав. Разів вісім після цього я зверталася письмово до директора заводу, просила, щоб мені замінили брак, проте жодного разу відповіді не одержала. Писала в обласну газету. Звідти повідомили, що тов. Коваленко обіцяв повернути мені пошкоджену розкладанку, але досі я нічого не одержала. Отож я й вирішила, що він особисто вирішив випробувати її на міцність, а тому не має можливості відповісти на мої нагадування.

с. Перекопівка
Роменського району
Сумської області.

А. СІРЧУК.

Куп'янський район
на Харківщині.

У фейлетоні, надрукованому в № 10 за цей рік, ти запитуєш читачів: як називати отих людей, котрі розкрадають державну електроенергію?

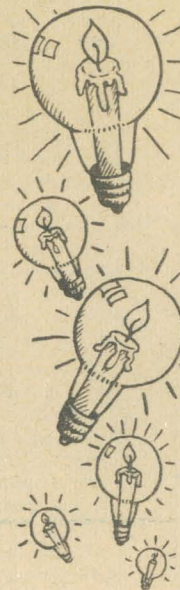
Називати їх, я гадаю, треба так, як вони цього й заслуговують, — дрібними злодюжками. І відповідним чином із ними поводитися. Але от якби захотів ти, Перче, їх відправити куди-небудь на перевиховання, то кращого місця, аніж наше село Осинове, гарантую тобі, не знайдеш. Тут цим хитрунам ніде було б розвернутися.

Річ у тім, що у нас мало не кожного дня без усякого попередження знімають напругу з електроліній. Не говоримо вже про те, що у вечірні години напруга падає до 100 — 120 вольт. Отак і живемо: нібито й з електрикою, і в той же час — без неї. Щоб поголитися, носимо електробритви на роботу, і з ненавистю дивимося на телевізори, холодильники та іншу побутову електроапаратуру, яка відмовляється нам служити, — хоч вона, як ти сам розумієш, тут ні при чому.

Отож сміливо прислай, Перче, електрозлодіїв до нашого села. У нас їм не вдасться вкрасти жодної кіловат-години!

С. ОСАДЧИЙ.

Дуже перче!

Тобі, звичайно, добре відоме прислів'я «Шкурка вичинки не варта». Я довгий час вживав його тільки у переносному значенні. Аж доки не здав дванадцять овечих шкур у цех вичинки фабрики хімчистки, що знаходиться у м. Луцьку на вулиці Кільцевій. Коли ж я прийшов їх забирати, технолог почав переконувати мене, що вони були недоброякісними і тому погано вичинилися. Якщо це так, то виникає логічне питання: навщо неякісні речі треба було приймати, а тим більше — вичиняти? Словом, віддали мені зіпсовані шкури, з яких кожуха не пошиєш.

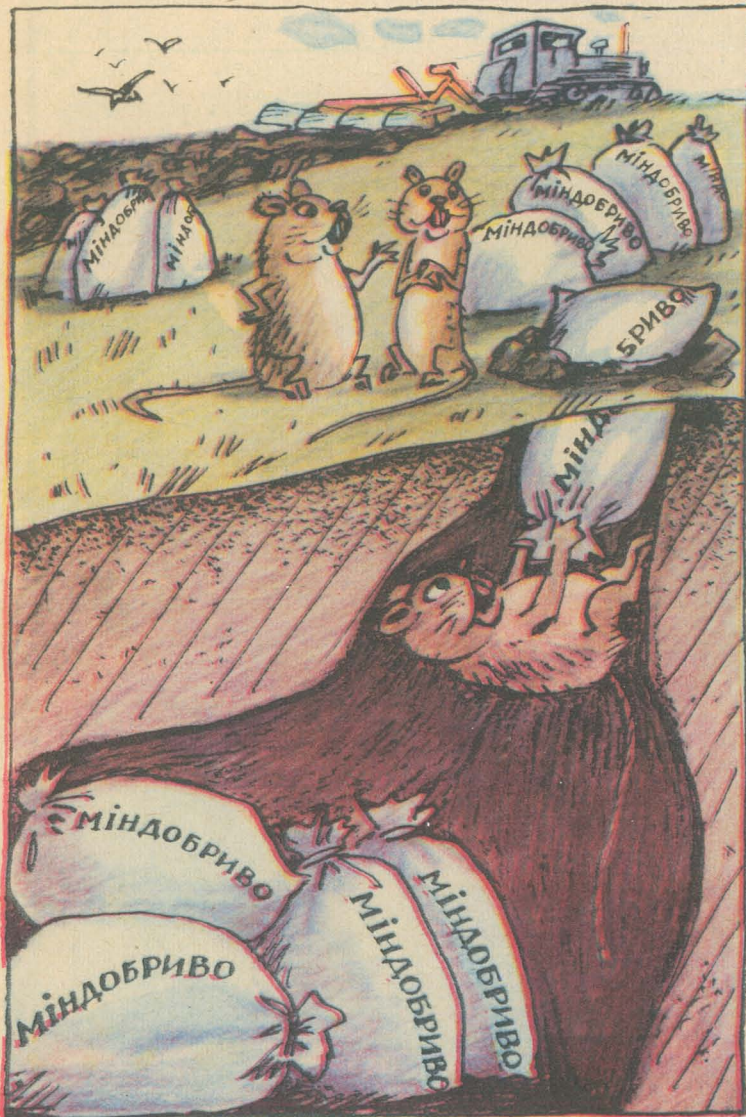
І тепер коли говорять, що шкурка вичинки не варта, то я додаю — не варта на фабриці хімчистки, що у м. Луцьку на вулиці Кільцевій.

С. С. ТЕРЕШКЕВИЧ.

с. Борки
Любомльського району
Волинської області.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— А мій тягне у свою нору все, що погано лежить.

Страшно пере
НЕ В ГУСАКА...

Я переконаний, що підсудний невинний і більше так чинити не буде.
(З промови адвоката).

Чоловік ревнував мене, вживаючи спиртні напої.
(З касаційної скарги).

Згідно свідоцтва про шлюб, інженера Савіну В. К. переробити на Олефіренко В. К.
(Виписка з наказу по кадрах).

Зібрав Василь КОВТУН,
юрист.

м. Харків.

«Нам ще треба дуже багато зробити, щоб покращити наші недоліки».
(Із протоколу виступів).

«На нашому заводі випускається продукція, яка не підлягає агітації на Знак якості».
(З доповіді).

«На черговому засіданні пускових об'єктів відзначалось, що будівельники тресту не виконують планових завдань».
(З протоколів зборів).

Надіслав В. МИХАЙЛИК.

МІНІАТЮРИ

— Марійко, ти можеш покохати з першого погляду?
— Ні!
— Тоді я прийду до тебе ще й завтра!

— Устю, скажи, ти згодна стати моєю дружиною?
— Не розумію, до чого така поспішність?
— Я обіцяв мамі бути дома о десятій годині!

Швець запитує у письменника:
— Ви дотримуетесь у житті всіх принципів, що проповідуете в своїх книжках?
— А ви всі чоботи носите, що пошили?

Петро КИРЧИКОВ.

м. Одеса.

ХОЧЕ В ПЕКЛО

Помер Карпо. Допивсь до краю.
І на тім світі став проситись:
— Мене у пекло, не до раю...
В раю нема з ким похмелиться.

Петро ГРИШКО.

СВОЄ ВІДХОДИВ

Чоловікові жона
Вранці заявляє:
— В школу б нині ти зайшов —
Вчитель викликає.
Чоловік пальто надяг
І сказав: — Доволі!
Я своє вже відходив,
Ще як вчився в школі.

Борис ТРОФИМЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

♦ Про те, що завідувач фермою колгоспу «Комунар» (Сумська обл.) Кириченко О. П. роботу на фермі пустив на самоплив, пиячить у робочий час, грубо ставиться до підлеглих, повідомлялося у листі колгоспників до Перця.

Секретар Липоводолинського району Компартії України тов. Яременко повідомив редакції, що при перевірці листа факти повністю підтвердилися. За самоусунення від керівництва фермою, зловживання спиртними напоями, грубощі рішенням правління колгоспу Кириченка О. П. з посади завідувача фермою звільнено. Притягнуто його також і до партійної відповідальності.

♦ Шахтарі шахти «Трудівської» (місто Донецьк) поскаржилися Перцеві на те, що в бані у них на шахті часто не буває гарячої води, шахтарів не завжди забезпечують рушниками.

Голова Донецького територіального комітету профспілки робітників вугільної промисловості В. І. Чоломбитко повідомив редакції, що такі факти дійсно мали місце. Тепер баня завжди забезпечена гарячою водою та рушниками.

♦ У листі жителів вулиці партизана Головка (селище Біле на Ворошиловградщині) йшлося про те, що керівники селищної Ради ніяк не зберуться відремонтувати місток, який з'єднує їхню вулицю з селищем.

Після втручання Перця заступник голови Лутугинського райвиконкому О. Г. Мусієнко повідомив, що згаданий місток відремонтовано протягом трьох днів.

♦ З села Велизарово (Одеська обл.) до редакції надійшов один лист, а згодом і другий. В обох писалося про те, що частина електромережі в цьому селі знаходиться в аварійному стані.

На прохання Перця виконком Роздільнянської райради перевірів цей сигнал, а голова райвиконкому В. Є. Воронюк повідомив, що аварійні електроопори замінені, і електромережа тепер перебуває в задовільному стані.

♦ Ще взимку клуб у селі Малий Желудськ (Ровенщина) закрили для ремонту, але минуло вже багато часу, та ніякого ремонту не робиться. Про це молоді села написала до редакції.

Як повідомив секретар Володимирецького райкому Компартії України тов. Каменчук, такий факт відповідає дійсності. Нині для проведення ремонту клубу райвиконком виділив 5 тисяч карбованців та будівельні матеріали, а правління місцевого колгоспу «Маяк» — будівельну бригаду. Виділено також тисячу карбованців на придбання інвентаря.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Іноземний

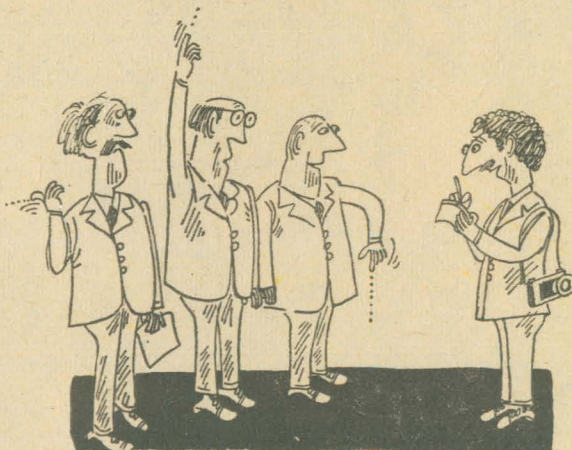

гумор

Малюнки з журналів:
«СТИРШЕЛ» — Софія,
«ДИКОБРАЗ» — Прага,
«РОГАЧ» — Братіслава,
«ПАВЛИХА» — Любляна.

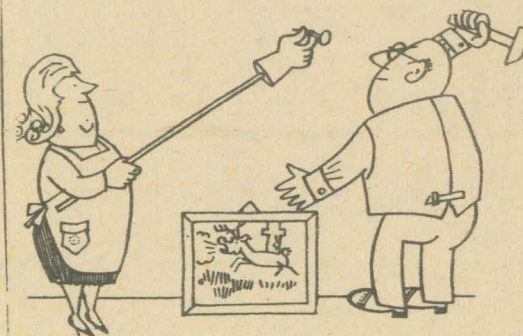
— А тепер, моя любя, починай крутитися.

— А тепер кого ви звинувачуєте в бракові?

— Даю вам слово честі, що я бачив, як на цьому місці рибу ловили.

Без слів.

— Присягаюся, мила, що до тебе поріг моєї квартири жіноча нога не переступала.

Без слів.

— Ти сама привчила його ще цуценням спати на нашому ліжку.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 17 (1107)
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 03.08.81. Підписано до друку 19.08.81. БФ 12515. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 03555.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печатні видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».

Мал. К. ЗАРУБИ

Отсканирован redutoren
для rutracker.org

У своїй ролі.